

Inhoud

Jaarverslag Plan Nederland 2008

Editorial	6
Identiteit en visie	8
Chick on a Mission	10
Jenny Elissen en de missie van Plan	
“Gezonde kinderen die kunnen lezen en schrijven. Dat is mijn droom”	12
”Directieverslag van Tjipke Bergsma	
Wat een jaar!	26
Miskend, mishandeld, misbruikt – Omdat ze meisjes zijn	34
Dossier ‘Because I am a Girl’	
Wereldmeisjes	40
Because I am a Girl, too	46
De ‘meisjes’ van Plan Nederland	
Vrijdag de 13e was nog nooit zo feestelijk	64
Terugblik op de ‘Because I am a Girl’-campagne	

Directieverslag van Tjipke Bergsma

11

45

Because I
am a Girl, too

69	10 vragen over de campagne
70	Achter de schermen, Uit de agenda van de campagnemanager
72	“Meisjes zijn er wereldwijd veel slechter aan toe dan jongens, vooral in ontwikkelingslanden” Interview met Keshet Bachan, projectcoördinator ‘The State of the World’s Girls’
79	Millenniumdoelen: dit doet Plan
80	Powervrouwen
80	De omroepdirecteur
82	De pittige tante
84	De supermama
86	De hoofdredacteur
88	Cadeaus die een verschil maken
90	“De verhalen zijn te heftig om te bevatten” Reisimpressies van Wieke Vink
92	Digitale ontmoetingen met kinderen en hun familie Plan Nederland voortrekker voor internetplatform
94	Meisjes met een plan
94	Resa en de kinderen van de vuilnisbelt
96	Mzebel en de straatmeisjes van Accra
98	Laury en het gevecht voor vrede in Colombia

En ook nog

63	Dewi’s onschuld Column van zangeres Karima Lemghari
77	Mijn grootste mazzel Column van Sandera Krol, hoofdredacteur Marie Claire
100	Colofon
100	In het volgende jaarverslag Doorkijk naar verslagjaar 2009

88

Cadeaus die een verschil maken

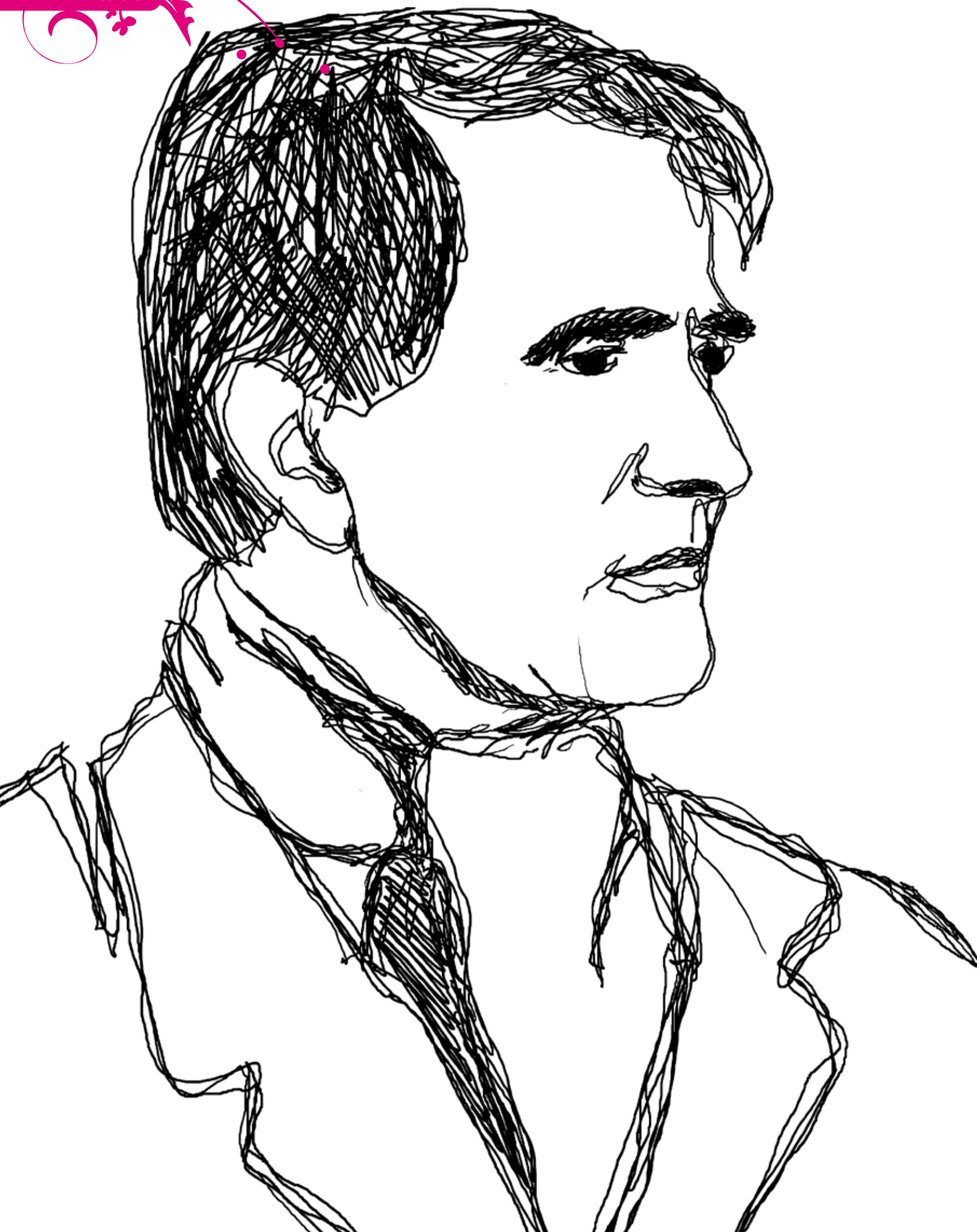

“De verhalen
zijn te heftig
om te bevatten”

90

Aan de andere kant...

Jaarrekening, Verantwoordingsverklaring,
Dit is Plan Nederland, Dit is Plan – profiel van de
internationale organisatie, Plan-besturen
Vanaf pagina f3

Sterke meisjes, sterke vrouwen

Een vrouwenmagazine als jaarverslag. Voor één keer hebben we met reden die niet voor de hand liggende keuze gemaakt. Omdat we in stijl verslag willen doen van onze campagne voor meisjes in ontwikkelingslanden. En omdat de – overigens volkomen terecht – zeer strenge eisen die gelden voor de verslaglegging van fondsenwervende organisaties de leesbaarheid niet altijd ten goede komen en wij niet alleen transparant, maar ook toegankelijk verantwoording willen afleggen. Want wat betekent transparantie nog als lezers afhaken? Daarom een vrouwenmagazine, waarbij schijn overigens bedriegt. Want ons glamoureuze jaarverslag dat kostbaar oogt, is dankzij de inzet van onze eigen mensen en andere betrokken professionals voor een laag budget gemaakt. Zuinigheid met de middelen blijft immers onze opdracht en ook daarom zijn we blij dat ons kostenpercentage dit jaar is gedaald in vergelijking met het vorige jaar.

Sinds ik als voorzitter van de Raad van Toezicht persoonlijk betrokken ben bij Plan, ben ik me steeds bewuster geworden van de maatschappelijke rol van sterke vrouwen. Een vrouw bijvoorbeeld als Aung Sung Si uit Myanmar, die ondanks de enorme druk toch op blijft komen voor de mensenrechten in haar land. Of een vrouw als Graça Machel, de echtgenote van Nelson Mandela, die zich onvermoeibaar inzet voor de rechten van vrouwen en kinderen. Maar ook de vrouwen die ik ontmoette in Uganda, waar ik projecten van Plan bezocht. Ik was diep onder de indruk van de manier waarop Plan daar werkt en hoe vrouwen de samenleving draaiende houden, omdat hun mannen aan aids zijn overleden. Overvallen door een tropische stortbui, schuilde ik in een hut, samen met alleen maar vrouwen. En terwijl ik om me heen keek naar al die gezichten, voelde ik een diepe bewondering voor hun kracht. Vrouwen zijn de motor van ontwikkeling. Verandering begint bij hen.

En dat brengt me terug bij de meisjes voor wie wij campagne voeren en aan wie we dit jaarverslag opdragen. De miljoenen meisjes die met een beetje steun kunnen opgroeien tot sterke vrouwen. Meisjes die de wereld kunnen verbeteren. Als wij ze een kans geven.

David Vriesendorp
Voorzitter Raad van Toezicht

PS

Graag nodig ik u van harte uit te reageren, mocht u daaraan behoefte hebben: david.vriesendorp@plannederland.nl

IDENTITEIT

PLAN MAAKT DEEL UIT VAN PLAN INTERNATIONAL, EEN KINDGERICHTE, HUMANITAIRE ONTWIKKELINGSORGANISATIE. PLAN STREEFT NAAR BLIJVENDE VERBETERINGEN IN HET LEVEN VAN KINDEREN IN ONTWIKKELINGSLANDEN OP BASIS VAN GEMEENSCHAPSONTWIKKELING, WAARBIJ KINDEREN CENTRAAL STAAN. PLAN ZET ZICH WERELDWIJD IN VOOR DE RECHTEN VAN KINDEREN EN BETERE NALEVING VAN HET VN-VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN HET KIND.

VISIE

PLAN STAAT EEN WERELD VOOR WAARIN DE RECHTEN VAN KINDEREN DUURZAAM VERANKERD ZIJN IN DE SAMENLEVING, WAARDOOR KINDEREN DE KANS KRIJGEN ZICH VOLLEDIG TE ONTPLOOIEN.

Chick on a mission

“Kinderen hebben de kwaliteit om dingen eenvoudig te houden en bij de kern van de zaak te blijven. Die authenticiteit van kinderen staat op zichzelf, daar hoef je niets aan te doen. De rol van Plan is daarbij om iets met hun ideeën te doen. Het is daarbij wel van groot belang dat kinderen zelf kunnen zeggen hoe ze willen dat dit gebeurt. Het kan om heel kleine dingen gaan, zoals een aparte wc voor meisjes of een gordijn tussen de slaapkamers van de meisjes en de jongens voor iets meer privacy. Het lijkt heel simpel, maar het kan van grote betekenis zijn voor de meisjes.”

“Als je kinderen een stem geeft, blijven zij je vertellen wat belangrijk is. Daar hoef je alleen maar voor te luisteren en er op toezien dat de dialoog wordt gevoerd door en met de kinderen. En dat is het bijzondere van Plan, die als organisatie in het veld dag in dag uit in contact is met de kinderen en samen met hen blijft doen wat er moet gebeuren en de middelen aan-draagt die kinderen optillen in hun bestaan. Alle verandering begint bij kinderen; de meeste inspiratie ligt bij hen.”

Jenny Elissen
Raad van Toezicht
Plan Nederland

.....

Missie van Plan

Plan streeft naar blijvende verbeteringen in het leven van kansarme kinderen in ontwikkelingslanden door kinderen, hun familie en de gemeenschap waarin zij leven in staat te stellen hun mogelijkheden te vergroten om volledig in de samenleving te participeren, uit te gaan van de kracht van kinderen en op te komen voor de rechten van kinderen, waar ook ter wereld.

“Gezonde kinderen die kunnen lezen en schrijven. Dat is mijn droom”

Hij kwam, vertrok weer, maar keerde terug. Omdat het bloed kruipt waar het niet gaan kan en sommige verliefdheden nooit overgaan. Plan-Nederlanddirecteur Tjipke Bergsma over het lot van meisjes, Afrikaanse gastvrijheid, de ijsbeer als symbool en de weerbarstige werkelijkheid van ontwikkelingssamenwerking. “Daar wil ik ooit nog een keer een roman over schrijven.”

VERLIEFD

“Ik ben verliefd op Plan sinds het eerste moment dat ik met Plan in aanraking kwam. Het was 1985 en ik werd gebeld door mijn vroegere docent Public Relations. Of ik geïnteresseerd was om te solliciteren bij – toen nog – Foster Parents Plan? Ik werkte bij een automatiseringsbedrijf, maar was wel aan het solliciteren. Daarbij dacht ik geen moment aan een ontwikkelingsorganisatie, want daar werkten toch alleen vrijwilligers?”

Ik ben toch gaan praten en wist binnen vijf minuten: dit is ‘t.

Bij het goede-doelenwereldje had ik een heel ander beeld dan wat ik aantrof: een

professionele organisatie waar ik graag voor wilde werken. Bovendien vielen veel dingen die ik in mijn leven heb meegemaakt ineens op z’n plek. Ik ben in Venezuela geboren en opgegroeid, op een compound voor rijke Shell-mensen, bij een olieveld. Daar woonde ik als klein jongetje. Maar er zat een gat in het hek van de compound en daar kropen we als kinderen doorheen. Naar dat andere dorp. Daar waren ze arm en speelden de kinderen in de blubber. Dat is een print op mijn ogen gebleven. Want ik zag de armoede, al was ik een kind van rijke ouders. En aan die armoede wilde ik iets doen. Ik heb sinds mijn schooltijd als vrijwilliger gewerkt voor goede doelen.

Dus toen ik daar zat bij Foster Parents Plan, wist ik het ineens: ik kan hier echt iets doen voor de wereld. Dit wordt het. Dat gevoel lijkt op verliefdheid. Die herkenning en dat enthousiasme in de allereerste minuut.”

“Het mooie van Plan vind ik dat de problematiek van kinderen geïntegreerd wordt aangepakt. Want als je alleen werkt aan onderwijs, gaan kinderen nog steeds te

vaak dood aan vervuild drinkwater. En als je alleen zorgt voor veilig drinkwater, worden kinderen nog steeds ziek omdat ze niet zijn ingeënt. Dus je moet die hele cirkel van bescherming van kinderen verbeteren. Een kind moet onderwijs hebben, stabiliteit, gezondheidszorg, voldoende te eten, te drinken, veilig kunnen opgroeien. Plan

“Ik zag de armoede, al was ik een kind van rijke ouders”

pakt de hele schijf van vijf. Onderwijs, gezondheidszorg, veilige leefomgeving, inkomensverbetering, bewustwording en communicatie, bijvoorbeeld over kinderrechten. Dan kom je vooruit met elkaar. En dat is de reden waarom ik zo geëngageerd ben aan deze organisatie. En eigenlijk ben ik daarin nooit teleurgesteld. Wat ik ook van Plan meemaakte, ik vond uiteindelijk wat ik hoopte te vinden. Natuurlijk zijn er ook dingen die ik minder vind, maar net als bij een relatie zijn dat dan de zaken waaraan je kunt werken om ze te verbeteren.”

“In 1999 ben ik bij Foster Parents Plan weggegaan. Dat had niks met de organisatie te maken; wel met het feit dat ik na 14 jaar op zoek was naar iets nieuws om mijn tanden in te zetten en Plan me dat op dat moment niet kon bieden. Maar ik ben vertrokken met een afspraak: als jullie die uitdaging wel hebben, bel me dan. Dan kom ik terug. En dat is gebeurd. Want dit is de organisatie waar mijn hart ligt.”

“Een Afrikaan was meteen in de gevangenis gezet of naar het grenshospitium afgevoerd, gefouilleerd en gevisiteerd, gecontroleerd op drugs. En daarna het land uitgekierperd! Welkom in Europa...”

GASTVRIJHEID

“Het meest ongelooflijke staaltje van gastvrijheid heb ik in Afrika meegemaakt. Ik woonde in Senegal, waar ik voor Plan werkte, en had een veldreis gemaakt naar Burkina Faso. Na drie weken wilde ik graag naar huis. Op weg terug naar het vliegveld stopten we, omdat ik nog even een cadeautje wilde kopen voor mijn kinderen. En toen ik terugkwam bij de auto, bleek dat we een lekke band hadden. Lang verhaal kort: terwijl wij met die band bezig waren, werd mijn koffertje gestolen, met alles erin: mijn geld, mijn ticket, mijn pas. Ik had zozegd helemaal niets meer. Ja, mijn koffer met vieze kleren, maar alles wat belangrijk was, was weg. Omdat ik echt heel graag naar huis wilde, zijn we toch naar het vliegveld gereden. En daar heb ik gepraat als Brugman om mee te mogen op de vlucht naar Dakar. En uiteindelijk zeiden ze: als de douane je eruit laat, dan krijg je van ons een boarding

pass. Ik naar de douane om te vertellen dat ik geen paspoort had. En natuurlijk zeiden ze in eerste instantie dat ik dan het land niet uit kon. Maar in tweede instantie mocht ik door en kreeg een briefje met een stempel erop. Op de luchthaven van Dakar moest ik opnieuw alles uitleggen, maar ook daar hebben ze me doorgelaten. Sterker nog: ze hebben me zelfs geholpen om mijn koffer met kleren snel terug te krijgen. De douanier maakte nog een grapje. Dat ik wel heel veel noten op mijn zang had en dus zijn ontbijt maar moest betalen. Hij liep mee en regelde mijn koffer, maar toen ik aan hem vroeg hoeveel hij van me kreeg voor dat ontbijt zei hij: ‘Welnee, ik heb het recht niet daarom te vragen’.

Ik was thuis. Zonder ticket, zonder paspoort, zonder geld, zonder omkoperij van Burkina Faso naar Senegal gevlogen. Dat heeft grote indruk op me gemaakt. Een Afrikaan zou dat in Nederland moeten proberen. Of waar ook in Europa. Die was meteen in de gevangenis gezet of naar het grenshospitium afgevoerd, gefouilleerd en gevisiteerd, gecontroleerd op drugs. En daarna het land uitgekierperd. Welkom in Europa...”

ZESTIENKWADRAATJE

“Toen we na Venezuela weer in Nederland kwamen wonen, heeft mijn vader een zestienkwadraatje gekocht voor mijn broers en mij. Ik was toen tien, maar dat bootje hebben we nog steeds. En ik heb een Vrijheid, waarmee ik wedstrijden zeil. Het mooie van zeilen, van de scheepvaart in het algemeen, vind ik, dat als je als

Gebroken boekjaar

Plan Nederland heeft een gebroken boekjaar. Verslagjaar 2008 loopt van 1 juli 2007 tot 1 juli 2008.

“Wij komen niet vertellen dat we een drinkwatervoorziening gaan aanleggen. Nee, we vragen aan de mensen: wat is jullie probleem, wat is jullie oplossing en hoe kunnen wij jullie daarbij helpen?”

team aan boord stapt, je dat doet met de intentie om samen weer thuis te komen. Sterker nog: het alternatief is geen optie. Dat inspireert me, ook bij het leiding geven: als je met z'n allen aanmonstert, zorg er dan ook voor dat je het samen klaart en allemaal kunt afmonstern.”

“Je kunt dat vergelijken met traditionele Afrikaanse managementstijlen. Ik heb dat uit het boek ‘Lek Gotla’ van Herman de Lieve. Lek Gotla, is een Bantu-begrip en betekent ‘Wij zijn, dus ik ben’. De Westerse manier van denken is gebaseerd op ‘Ik denk, dus ik ben’. Ik versus wij. Dat zie je ook in veel Afrikaanse samenlevingen. Als je in een dorp iets wil, wordt er net zolang gepraat totdat iedereen het eens is en dan gaan ze het doen.

Dat spreekt me aan, die Afrikaanse manier. En de manier van Plan. Wij komen niet vertellen dat we een drinkwatervoorziening gaan aanleggen. Nee, wij vragen aan de mensen, aan de mannen, vrouwen en kinderen: wat is jullie probleem, wat is jullie oplossing en hoe kunnen we jullie daarbij helpen? Toen ik bij Transavia werkte, vroegen ze me na een jaar om een reorganisatie te begeleiden. Ik zei dat ik het zou doen als het op de Afrikaanse manier mocht, onder de boom. Geen consultants, maar met de mensen die er al jaren werkten. Ik heb het helemaal op de Plan-manier gedaan:

per saldo 9.610 minder dan in het vorige verslagjaar. De afname is het resultaat van een natuurlijk verloop bij particuliere kindsporsors en een te geringe instroom van nieuwe kindsporsors om het verloop te

met doelenbomen, logframes en al. En dat werkte heel goed. Omdat mensen met oplossingen komen die ze op grond van hun eigen problematiek zelf hebben bedacht.”

BENZINEPOMP

“Ik heb hier op mijn kamer bij Plan Nederland een oude benzinepomp staan. Dat heeft te maken met een ervaring tijdens mijn eerste Afrikaanse reis voor Plan, naar Burkina Faso. Ik vroeg aan mijn Plan-collega's: hoe doen jullie dat nou, ontwikkelingshulp? Daarop vertelde een collega me het volgende verhaal. Een ontwikkelingswerker komt in een dorp en vraagt: ‘Wat is jullie probleem?’ Hij mag alleen met de mannen praten, en die zeggen: ‘We willen een bioscoop en een pomp erbij, want dat geeft status aan ons dorp. En dan stoppen de auto's.’

compenseren. Het percentage opzeggingen kwam met 7 procent, 4 procentpunten lager uit dan het vorige verslagjaar. Wervingsactiviteiten leidden tot 2.411 nieuwe kindsporsors in het verslagjaar.

De ontwikkelingswerker denkt: daar ligt helemaal niet onze prioriteit, maar hij vraagt toch: ‘Hoe willen jullie dat gaan doen?’ En de mannen antwoorden: ‘We hebben stenen nodig en cement. En we hebben water nodig om cement te maken, maar dat moeten de vrouwen dan maar gaan halen.’ De ontwikkelingswerker zegt: ‘Dan moeten we toch eigenlijk ook de vrouwen bij dit gesprek halen, toch? Dus de vrouwen komen erbij en de ontwikkelingswerker vraagt: ‘Gaan jullie dat water halen om die bioscoop te bouwen?’ ‘Dat kost wel heel veel extra tijd’, zeggen de vrouwen. Waarop de mannen vragen: ‘Hoe moet het dan met jullie andere werk? Koken enzo? Misschien toch niet zo'n goed idee, die bioscoop.’ Maar dan zeggen de vrouwen: ‘Wij vinden die pomp wél een goed plan. Want we willen heel graag een

“En dan zijn we als Plan al een eind in de richting: ze hebben veilig water, ze hebben tomaten, met veel vitamines voor de kinderen, ze hebben inkomsten....”

waterput dicht bij huis, met een pomp.’ Dan vraagt de ontwikkelingswerker: ‘Maar hoe wil je die pomp dan onderhouden? Wat als ie stuk gaat?’ Zeggen de vrouwen: ‘We leggen een tuin aan bij de waterput en kweken tomaten. En dan verkopen we de tomaten en met de opbrengst daarvan kunnen we de pomp en de put onderhouden.’ En dan zijn we als Plan al een eind in de richting: ze hebben veilig water, ze heb-

gebudgetteerd. Ten opzichte van verslagjaar 2006/2007 is dat een daling in baten van 3,4 miljoen euro (-10%).

- De totale baten uit giften en schenkingen (2,5 miljoen euro) zijn voor 133 procent gerealiseerd

FINANCIËN

PARTICULIERE SPONSORS

Bij de sluiting van het verslagjaar, op 30 juni 2008, werden via Plan Nederland 120.402 kinderen gesponsord door Nederlandse kindsporsors. Dit zijn er

ben tomaten, met veel vitamines voor de kinderen, ze hebben inkomsten.... Dat is in een nutshell het verhaal van ontwikkeling. Om me daaraan dagelijks te herinneren, staat die pomp hier.”

DIEGO

“Toen ik terugkwam bij Plan Nederland heb ik gezegd: het gaat niet om Plan of om Plan Nederland, het gaat om de emancipatie van kinderen en om de plannen van kinderen. En als we op een nieuwe manier in Nederland bekend willen maken wat Plan doet en publiciteit en goodwill voor de organisatie willen, moeten we daarover vertellen. Met die gedachte zijn we ideeën gaan uitwerken en op zoek gegaan naar verhalen van kinderen en hun plannen. En zo kwamen we Diego tegen, een jongetje uit Colombia, dat het gezicht werd van onze najaarscampagne. Diego wil dokter worden.

Het grappige was: de cameramensen met wie we in Colombia waren, zeiden: ja weet je, dat zeggen zoveel kinderen. Hoe serieus is dat? Straks komen we bij Diego thuis en dan is er niets te filmen. Maar ik wist zeker dat het goed zou komen. Als een kind zo stellig zegt ‘ik wil dokter worden’, dan vind je in zijn huis de bewijzen daarvan. Tekeningen, of een zelfgemaakt dokterskoffertje... En wat bleek? Diego had in zijn bed een stethoscoop en andere oude dok-

Diego-campagne

Campagneperiode: juni-juli 2007

Doel: draagvlak, naamsbekendheid, werving

Activiteiten: bannering, stoppers, actie-website, commercials op de televisie

Bereik: landelijk

Kosten: € 839.645

Resultaat: 291 nieuwe kindsporsors, spontane naamsbekendheid gestegen van 14% naar 23 %

ten opzichte van het budget. Ten opzichte van het verslagjaar 2006/2007 is hierbij sprake van een verviervoudiging. De succesvolle actie ‘Schaatsen en Zwemmen voor Water’ (1,2 miljoen euro) was de

tersinstrumenten, uit het ziekenhuis, waar zijn moeder als schoonmaakster werkt. Dat lag daar allemaal en daar speelde hij mee.”

“Ook in onze televisieshow ‘Global Dancing with the Stars’ was het de bedoeling de dromen en plannen van kinderen in beeld te brengen. Ik vind het daarom nog steeds jammer dat het uiteindelijk vooral draaide om de bekende Nederlanders en hun emoties. Want daar ging het immers niet om.

Het gaat om de plannen van kinderen. Het plan van een kind. En dat is geen woordspeling. Het is ook echt het plan van een kind. Dat is waar het wat mij betreft allemaal om draait. Alle kinderen hebben plannen, waar je ook komt. Ze hebben allemaal een droom en ze willen allemaal iets worden. En daar kunnen wij ze bij helpen. Daar moeten wij ze bij helpen. Want zij hebben er recht op hun plannen en dromen te realiseren.”

WEIL WIR MÄDCHEN SIND

“Collega Marianne Raven van Plan Duitsland was een paar jaar geleden in Nepal, bij een sessie waarin Plan het hele dorp vraagt een plattegrond te maken en de problemen in de gemeenschap in kaart te brengen. En daar liep ook een klein meisje rond, dat nauwelijks kleren aanhad en er heel slecht uitzag. Omdat Mariannes eerste associatie was dat het meisje uit een extreem arme familie moest komen en misschien extra steun nodig had, liep ze na afloop van de sessie met het meisje mee naar huis.

Maar dat huis zag er best redelijk uit. En de jongens die eromheen speelden, hadden een schooluniform aan. Dus Marianne maakte een praatje met de moeder en vroeg hoe het nou kwam dat het dochttertje er zo slecht uitzag. En de moe-

motor van dit resultaat.

• De bijdragen van het bedrijfsleven (Corporate Partnerships) van 0,7 miljoen euro, zijn voor 145 procent gerealiseerd ten opzichte van het budget. (FY07 +5%).

der antwoorde: omdat ze een meisje is. Omdat ze een meisje is!

Marianne was diep geschokt en besloot ter plekke dat hier iets moest gebeuren. Dat gevoel werd bevestigd door statistieken van de Wereldbank, die aantonen dat juist meisjes een motor zijn achter ontwikkeling, als zij maar dezelfde kansen krijgen

“Als organisatie die zegt op te komen voor kinderen, moeten we ervoor zorgen dat meisjes op z’n minst dezelfde rechten krijgen als jongens”

als jongens, met name op het gebied van onderwijs.

In Duitsland was – ironisch genoeg – in dezelfde periode een zomerhitje met de tekst ‘Ich bin so froh dass ich ein Mädchen bin’. Dat was de start van de campagne voor meisjes van Plan Duitsland, ‘Weil wir Mädchen sind’.

Bij Plan International was aanvankelijk nog de nodige scepsis – we werken immers voor alle kinderen en we zetten ons altijd al in voor de gelijkwaardigheid van meisjes en jongens – maar dat duurde maar even.

Helemaal toen duidelijk werd dat over de situatie van meisjes wereldwijd eigenlijk bar weinig harde gegevens beschikbaar zijn. Plan Engeland is daar ingedoken, met als resultaat het eerste ‘Because I am a Girl’-rapport. En dat rapport is ronduit schokkend. Schokkend om te zien dat er 100 miljoen meisjes demografisch gezien ontbreken door selectieve abortus en slechte verzorging. Schokkend dat meisjes systematisch minder welkom zijn, systematisch minder te eten krijgen en minder gezondheidszorg, systematisch minder naar school kunnen omdat ze wa-

• De baten uit nalatenschappen bedroegen in het verslagjaar 1,4 miljoen euro. Dit is een stijging van 22 procent ten opzichte van verslagjaar 2007. Ten opzichte van het budget is 0,3 miljoen minder.

Voorjaarscampagne 'Because I am a Girl'

Campagneperiode: 1 mei – 14 juni

Doel: draagvlak en naamsbekendheid
Belangrijkste activiteiten: fotoshoot op het Haagse Binnenhof met vrouwelijke politici, samenwerking met maandblad Marie Claire, verkoop 'Because I am a Girl'-T-shirts ten behoeve van meisjesprojecten, opzetten van een beweging op hyves, Because I am a Girl-concert

Bereik: 23.000 hyves-leden, 79.000 lezers van Marie Claire, 10.000 bezoekers 'Because I am a Girl'-concert, 43.713 unieke bezoekers op de campagnewebsite

Kosten: € 200.000

Resultaten: € 398.114 (namelijk: 110 nieuwe kindsporsors, 342 eenmalige giften, 1.666 verkochte T-shirts), 23.000 leden van de 'Because I am a Girl'-hyves

ter moeten halen, er systematisch slechter vanaf komen. En dan ook nog eens te jong worden uitgehuwelijkt, worden besneden, worden verkocht en misbruikt. Als organisatie die zegt op te komen voor kinderen, moeten we ervoor zorgen dat meisjes op z'n minst dezelfde rechten krijgen als jongens. Kinderen in ontwikkelingslanden hebben het slecht. Maar meisjes hebben het nog slechter. Daar moeten we iets aan doen. Uiteindelijk gaat het natuurlijk om evenwichtige samenlevingen, dus je moet je niet alleen op meisjes blijven richten, maar er moet een inhaalslag worden gemaakt. Daarom voeren we ook in Nederland campagne voor meisjes.”

GEWELD TEGEN KINDEREN

“Ik kijk terug op onze campagne 'Bescherm ieder Kind tegen Geweld' als een inhoudelijk succes. Het was een campagne met heel veel kwaliteit en inhoud, met een fan-

“Alle kinderen hebben plannen, waar je ook komt. Ze hebben allemaal een droom en ze willen allemaal iets worden. En daar kunnen wij ze bij helpen”

tastische conferentie in de Openbare Bibliotheek Amsterdam, met goede sprekers. En de hele sector ontwikkelingssamenwerking was erbij betrokken. En het aardige is dat een aantal aanbevelingen van de conferentie worden opgepakt en dat ook onze Youth Board hierin een belangrijke rol heeft vervuld. Inhoudelijk hebben we deze campagne heel ver doorgetrokken. Daar waar Plan Nederland nog wel eens dingen laat liggen, gebeurt dat nu niet. We zijn ook nog steeds bezig. Naar aanleiding van het Akkoord van Schokland, bijvoor-

en 395.000 euro een bijdrage uit de extra trekking 2007.

- De bijdrage van de overheid in het kader van de afbouwsubsidie Medefinancieringsprogramma bedroeg

in het verslagjaar 21.4 miljoen euro.

- In 2007 is ook de eerste subsidie van de Europese Gemeenschap ontvangen van 0.1 miljoen euro.
- Het Ministerie van Buitenlandse Zaken en het SNS

- De bijdrage uit acties van derden, hetgeen betrekking heeft op de bijdrage van de Nationale Postcode Loterij, bedroeg in totaal 3,4 miljoen euro. Van dit totaalbedrag is 3 miljoen euro de reguliere bijdrage

DROOM

“Plan's droom is dat de kinderen in de wereld onze hulp niet meer nodig hebben en in vrede en veiligheid en in goede gezondheid opgroeien. Plan doet goed werk, maar er zijn nog zoveel kinderen in de wereld die de steun en de inspanning van Plan nodig hebben, dat we niet kunnen stoppen voordat zij het allemaal hebben zoals wij. Er leven miljoenen kinderen onder het bestaansminimum; wij steunen er een paar miljoen.”

“De missie van Plan is een wereld waarin kinderen zich volledig kunnen ontplooiën in een samenleving die de rechten en waardigheid van de mens respecteert. Dat is een goede missie en een missie van de lange adem. Die hebben we gelukkig, maar ooit zei een Plan-collega: 'Als we om te beginnen nou eens zouden kunnen bereiken dat alle kinderen gezond zijn en kunnen lezen en schrijven.' En daar ben ik het hartgrondig mee eens. Dat is mijn droom. Want als we dat kunnen bereiken, zijn we al zoveel verder. Dan hebben kinderen een start, waarmee ze in principe de rest van hun leven verder kunnen. Als ze gezond zijn, hebben ze een toekomst; als ze

“Meer dan tweehonderd miljoen kinderen zijn jaarlijks slachtoffer van mishandeling, oorlogsgeweld, seksueel misbruik, slavernij, moord voor hun organen. Te gruwelijk voor woorden”

kunnen lezen en schrijven kunnen ze meedoen aan de samenleving, verder leren, een inkomen verdienen. Dat is de basis. Gelukkig zie je dat terug in onze bestedingen. De helft gaat naar onderwijs, een kwart naar gezondheidszorg.”

“Geweld tegen kinderen is zo dramatisch. En de omvang van het probleem is nauwelijks te bevatten. Meer dan tweehonderd miljoen kinderen zijn jaarlijks slachtoffer van mishandeling, oorlogsgeweld, seksueel misbruik, slavernij, moord voor hun organen. Te gruwelijk voor woorden. En misschien wel te gruwelijk en te groot en ingewikkeld voor een campagne. Het Nederlandse publiek wendde het hoofd af en bij Plan Nederland zijn we niet in staat gebleken ze er op een goede manier toch bij te betrekken.

En omdat we dat wél moeten, het publiek betrekken, blijven we ons inzetten om geweld tegen kinderen aan te pakken, maar moeten we met het oog op fondsenwerving een thema vinden dat dichterbij is en herkenbaar en dat wel aanspreekt. Zo banaal en zo fundamenteel werkt het nu eenmaal. De problemen van kinderen zijn gigantisch en we zijn ervoor om die problemen op te lossen. Maar om dat te kunnen doen, hebben we betrokken mensen nodig die ons willen steunen. De ervaring leert dat problemen herkenbaar moeten zijn om mensen te mobiliseren. Een drama dichtbij grijpt meer aan dan een drama ver weg. Zo zitten mensen nu eenmaal in elkaar. Dus als je een groot probleem te groot 'presenteert', staat het te ver van mensen af.

De werkelijkheid is complex, de praktijk is weerbarstig en het zoeken naar oplossingen is dat evenzeer. Als ontwikkelingsorganisatie moet je daar geen centimeter op toe willen geven. Aan de andere kant moet je wel de balans vinden. Om ervoor te zorgen dat het publiek niet afhaakt, maar zich aangesproken voelt, moeten we een probleem in de communicatie hier en daar dus vereenvoudigen en populariseren. Want er wordt geen kind geholpen als we hier de mensen niet mee krijgen.”

Najaarscampagne 'Bescherm ieder Kind tegen Geweld'

Campagneperiode: 1 november - 24 december

Doel: draagvlak, kennis vergroten bij het publiek, autoriteit claimen, politici betrekken, fondsenwerving

Belangrijkste activiteiten: kindermonument tegen geweld en fototentoonstelling in de Openbare Bibliotheek Amsterdam (tot en met januari 2008), internationale conferentie 'Stop Violence against Children', handtekeningenactie, televisieshow 'Global Dancing with the Stars'

Bereik: 4.595.915 contactmomenten, 200 deelnemers aan internationale conferentie 'Stop Violence against Children', 800.000 televisiekijkers, bezoekers van de reisafdeling van de Openbare Bibliotheek Amsterdam

Kosten: € 940.521

Resultaten: 679 nieuwe kindsporsors; gestegen spontane naamsbekendheid bij de doelgroep van 14% naar 26%; oprichting Werkgroep 'Stop Violence against Children'; 24.000 handtekeningen tegen geweld aangeboden aan minister Koenders

beeld. Maar ook met de BLIKopener, een initiatief van de Youth Board om ambtenaren en ontwikkelingswerkers de blik te openen wanneer het gaat om de rechten van kinderen, en in hoeverre die rechten verankerd zijn in hun beleid. En met een kinderrechtentoets op het ontwikkelingsbeleid van de Nederlandse regering. Ook een initiatief van de Youth Board. Dus we zijn er goed mee aan de slag en krijgen daarvoor veel credits van de sector en van deskundigen. Het enige is dat we met de campagne onvoldoende nieuwe sponsors hebben geworven.”

Reaal fonds hebben een subsidie van 3,6 miljoen euro toegezegd over een periode van vijf jaar voor een groot sanitatieproject in Midden-Afrika. De eerste 0,2 miljoen euro daarvan is besteed en verantwoord.

KOSTEN EN BESTEDINGEN IN HET KADER VAN DE DOELSTELLING

De besteding aan de doelstelling was 48,7 miljoen euro. Dit is 9,5 miljoen euro onder het budget. Ten

opzichte van het vorige verslagjaar is de teruggang 17,6 miljoen (-27%). De teruglopende overheidsfinanciering en de verminderde inkomsten uit kindsporsing hebben de internationale afdracht onder druk

“Als we om te beginnen nou eens zouden kunnen bereiken dat alle kinderen gezond zijn en kunnen lezen en schrijven”

MINISTER KOENDERS

“Ik ben onder de indruk van zijn dossierkennis en zijn grote betrokkenheid bij het probleem. Dat vind ik bijzonder. Ik heb het gevoel dat hij onze organisatie waardeert. Maar onze verstandhouding met hem is op dit moment een beetje ingewikkeld. We zijn immers nog verwickeld in een juridische procedure over de MFO-subsidie, ook al is dat conflict van voor zijn tijd. Zulke procedures duren eindeloos en ondertussen staat het een goede verstandhouding in de weg. Dat vind ik wel eens jammer. Maar het is niet anders. In het belang van de kinderen moeten we die juridische procedure tot op de bodem uitvechten.”

“Het basisbelang van subsidie is dat het onze actieradius groter maakt, de financiële mogelijkheden vergroot ons werk te doen. Daarbij vind ik dat Plan vooral een organisatie is van mensen voor mensen en daarom de particuliere sponsors de overhand moeten houden. Maar subsidies geven ons wel de kans meer te doen. En het is onze missie om zoveel mogelijk te doen, dus moeten we alle financiering die we kunnen krijgen aanpakken. Maar door de MFO-subsidie, en door het feit dat we die subsidie voor het eerst kregen op het moment dat er kritiek kwam op kindsponsorship, hebben we wellicht te weinig aandacht besteed aan onze andere donoren en de relatie met onze kindsponsors verwaarloosd. Omgekeerd moeten we er nu voor oppassen dat we niet doorslaan naar een te groot accent op de particuliere

kant en het belang van subsidies uit het oog verliezen. Het gaat om de balans.”

“De reden van het verlies van de overheidssubsidie is een heel ander verhaal. Het feit dat we als Plan Nederland niet meer in aanmerking komen, is naar mijn mening vooral een gevolg van inconsistentie van definities en onvoorspelbaarheid van de overheid. Tien jaar geleden zijn we als Plan Nederland gevraagd om mee te doen aan het MFO-systeem. Er is toen een discussie geweest over ons partnerbeleid, want Plan werkt in een internationaal netwerk met een eigen uitvoerende organisatie én met partners. De toenmalige minister voor Ontwikkelingssamenwerking vond dat sterk en heeft gezegd: ik erken de landenkantoren van Plan International als Zuidelijke partners. Maar acht jaar later is er een andere minister en een andere interpretatie van de definitie. Onze landenkantoren worden ineens niet meer erkend als Zuidelijke partners. En dus verliezen we punten en worden we eruit gekieperd. Ik vind dat kapitaalvernietiging. We hebben een bedrijf met grote kennis en ervaring opgebouwd om het als medefinancieringsorganisatie goed te kunnen doen. Je vernietigt kennis en kunde. Maar het ergste is dat we projecten moeten stoppen. Er zijn waterprogramma's uitgesteld. Dat klinkt abstract, maar denk aan de betekenis daarvan. Meisjes die nu kilometers moeten blijven lopen om water te halen en dus niet naar school kunnen,

.....
Raad van State
Het beroep dat Plan Nederland heeft aangetekend tegen de beslissing van het Ministerie voor Ontwikkelingssamenwerking is door de rechter afgewezen. Ook de procedure bij de Raad van State is afgewezen.

kinderen die onnodig ziek worden en daar zelfs aan dood gaan. Hetzelfde geldt voor onderwijsprogramma's die nu niet kunnen doorgaan. De consequenties voor kinderen zijn enorm. Daar lig ik wakker van. Want we moeten het subsidieverlies compenseren met andere inkomsten en dat lukt nog onvoldoende. Ik zal pas echt kunnen rusten als die particuliere teller weer gaat oplopen.”

“Het feit dat we als Plan Nederland niet meer in aanmerking komen voor overheidssubsidie, is naar mijn mening vooral een gevolg van inconsistentie van definities en onvoorspelbaarheid van de overheid”

IJSBEER

“Een ijsbeer op een steeds kleiner wordende ijschots. Dat symbool van het drama klimaatverandering wordt door de wereld begrepen. Ook voor ons is dat belangrijk, want klimaatverandering is een probleem waar wij als ontwikkelingsorganisatie steeds vaker mee worden geconfronteerd. Voor de kinderen voor wie wij werken is klimaat op zich geen issue, maar de gevolgen van klimaatverandering des te meer. Vooral zij hebben daar last van. Van de overstromingen, de droogtes, de orkanen, de modderstromen door ontboste bergen. Het gaat om hun voedsel, hun huizen, hun scholen, hun overlevingskansen. Onze taak is dus hen te steunen bij de adaptatie aan de klimaatverandering. Want het klimaat is aan het veranderen. Dat is een feit waarmee we moeten leven.”

“Aan de ene kant betekent ontwikkeling mogelijk extra druk op het klimaat en

gezet. De iets te laat gearriveerde kwartaalbijdrage van de overheid had een negatieve invloed van 2,6 miljoen euro op de projectbestedingen. In dit verslagjaar is 40,3 miljoen euro beschikbaar gesteld aan Plan

International.
• Bestedingen aan de doelstelling in Nederland bedroegen in het verslagjaar 0.1 miljoen euro meer dan gebudgetteerd. De totale bestedingen waren in het

verslagjaar 1.8 miljoen euro minder dan in het vorige verslagjaar.
• Het kostenpercentage eigen fondsenwerving is met 7,9 procent 0,5 procent lager ten opzichte van het

Plan Nederland klimaatneutraal
Plan Nederland is met terugwerkende kracht sinds 1 januari 2007 klimaatneutraal en compenseert de CO²-uitstoot via de Climate Neutral Group. Plan Nederland treft maatregelen om de CO²-uitstoot ook daadwerkelijk te verminderen en werkt voor de langere termijn aan het opzetten van klimaatprojecten in de programmalanden.

dus de noodzaak ontwikkeling duurzaam te doen. Aan de andere kant betekent het de adaptatie aan de gevolgen van klimaatverandering. Heel veel van de klimaatdiscussie gaat over abstracte cijfers. Over handel in certificaten. Over CO²-uitstoot en de enorme

getallen die nodig zijn om dat te compenseren. Dat gaat mensen vaak boven hun pet. Ook zo'n probleem dat te groot en te ingewikkeld is om te bevatten. Maar wat mensen snappen is die ijsbeer die van z'n ijschots afvalt. Ik zie in dat beeld een parallel met de manier waarop Plan werkt. De kracht van Plan is dat wij praten met kinderen en hen op de meest concreet denkbare manier helpen met klimaatadaptatie. Want als je het probleem lokaal en concreet weet te maken, vind je oplossingen. Wat betekent klimaatverandering voor deze kinderen? Wat kunnen we daar op deze plek aan doen? Bomen aanplanten. Erosiedijkjes aanleggen. Een school verplaatsen naar een plek waar een potentiële modderstroom geen gevaar oplevert. En tegelijkertijd werken aan grootschalige oplossingen.”

VERTROUWEN

“We hebben als organisatie geen gemakkelijke periode achter de rug. Maar ik heb vertrouwen dat het goed komt met Plan Nederland. Waarom? Om te beginnen omdat er in Nederland grote belangstelling is voor ontwikkelingssamenwerking. In marketingtermen: de markt is vorig jaar gegroeid met 7 procent. Dat is veel. Tel daarbij op wat mensen willen – concrete hulp, zien dat er een school wordt gebouwd, zien dat er een kliniek komt, dat vrouwen microkrediet krijgen – en dat wij dat doen. Het vertrouwen dat het ons gaat lukken, kan ik verder onderbouwen met een aantal positieve signalen. Een belangrijk signaal is bijvoorbeeld dat mensen uit de media, waaronder Joop van den Ende, ons hebben

verslagjaar 2006/2007 (8,4 procent). Het kostenpercentage voor het verslagjaar was gebudgetteerd op 9,3 procent. Dit is ruim onder de norm van het Centraal Bureau Fondsenwerving, dat een maximaal

kostenpercentage van gemiddeld 25 procent voorschrijft. Het lagere kostenpercentage komt deels door lagere indirecte verwervingskosten in 2006/2007 en deels door een strak budgetbeleid bij teruglopende

inkomsten.
• De kosten eigen fondsenwerving bedroegen 2,8 miljoen euro. Dit is een daling ten opzichte van het vorige verslagjaar met 0,6 miljoen euro.

aangeboden te helpen. Met hun enorme distributiekraft en mediakennis ben ik ervan overtuigd dat niet alleen zij het zien, maar het publiek uiteindelijk ook.

Het tweede signaal is het succes van onze campagne 'Because I am a Girl'. We kunnen het publiek alleen motiveren als we met thema's komen die voor hen relevant zijn, zoals, zo blijkt, 'Because I am a Girl'. Mensen vinden de problemen van meisjes belangrijk. Wij doen daar iets aan en het publiek laat zien dat men dat waardeert. We hebben veel T-shirts verkocht, er waren duizenden mensen op het Because I am a Girl-concert en onze 'Because I am a Girl'-hyves is op dit moment een van de grootste digitale bewegingen, met duizenden leden. Het is heel bijzonder dat we daar ineens voorop lopen. De discussies over de problemen van meisjes en mogelijke oplossingen daarvoor, vindt plaats op onze hyves. Daar kun je als organisatie alleen maar van dromen, dat mensen 'Because I am a Girl'-blogs bijhouden en oproepen om via ons meisjes te steunen.

Mensen beginnen ons weer te vertrouwen. En dat gebeurt niet zomaar. Daar moeten we keihard voor blijven werken. Door ons werk goed te doen. En door thema's te kiezen en problemen aan te pakken die mensen relevant vinden."

Schaatsen en Zwemmen voor Water Campagneperiode:

5 november – 17 november

Doel: kinderen bewust maken van drinkwaterproblematiek, draagvlak, werving
Activiteiten: basisschoolleerlingen in Nederland schaatsen en zwemmen gesponsorde rondjes en baantjes voor veilig drinkwater in Burkina Faso

Bereik: 42.040 leerlingen en hun omgeving, 516 scholen, bedrijfsleven

Kosten: € 325.345,-

Resultaat: € 1.292.123,-

• Het bestedingspercentage van Plan Nederland van alle doelstellingsuitgaven bedroeg in het verslagjaar 79 procent.

• De lasten voor beheer en administratie waren 1,9

IN 'T SCHAP

"Een grote wens van me is dat we in de toekomst nog een keer met een van onze uitingen in 't schap mogen liggen bij de grootste groenteboer van Nederland. Vanwege het bereik en omdat ik geloof in de rol van het bedrijfsleven bij ontwikkeling.

Simpel feit is namelijk dat we het bedrijfsleven nodig hebben. Bedrijven hebben veel kennis en heel veel klanten en in deze tijd kunnen we noch zonder die kennis, noch zonder die klanten. Een ander aspect is dat ontwikkeling ongelooflijk veel harder gaat als bedrijven zich daar werkelijk voor gaan inzetten op een manier die verder gaat dan public relations – een eenmalige gift, een check en een leuke ontvangst. Als een groot bedrijf z'n groenten uit Afrika haalt

“Heel veel van de maatschappelijke discussie gaat over abstracte cijfers. Over handel in certificaten. Over CO²-uitstoot en de enorme getallen die nodig zijn om dat te compenseren. Dat gaat mensen vaak boven hun pet”

en mee gaat doen aan de ontwikkeling van Afrikaanse gemeenschappen, dan zet dat zoden aan de dijk. Een mooi voorbeeld vind ik Douwe Egberts. Die doen met ons een programma voor koffieboeren in Uganda. Het gaat daarbij niet alleen om de veredeling van koffiebonen. Nee, het hele dorp komt er beter voor te staan, het onderwijs wordt verbeterd, de aids-problematiek wordt aangepakt. Allemaal op grond van een gedeeld belang. Want het is ook in het belang van DE dat de toekomstige producenten van koffie onderwijs krijgen en gezond blijven."

miljoen euro versus een budget van 2,5 miljoen euro. In vergelijking met het vorige verslagjaar is beheer 0,1 miljoen euro gestegen.

• De totale lasten waren 10,8 miljoen euro lager

Hoogtepunten in het verslagjaar

- Het succes van de landelijke scholierenactie Schaatsen en Zwemmen voor Water
- Het succes van de 'Because I am a Girl'-campagne

Teleurstellingen in het verslagjaar

- De afwijzing van de MFS-subsidie
- De tegenvallende wervingsresultaten van de campagne 'Bescherm ieder Kind tegen Geweld'

"Bedrijven, en natuurlijk vooral multinationals, zijn zoveel groter dan wij en hebben zoveel meer invloed. Als KLM de CO₂-uitstoot gaat terugdringen, heeft dat meteen meer impact op het klimaat dat wij hier met z'n allen voor elkaar kunnen krijgen. Een bedrijf als Unilever heeft contact met miljoenen consumenten en met miljoenen producenten. Als al die stakeholders zich gaan inzetten voor ontwikkeling en vrouwen in ontwikkelingslanden gaan betrekken bij de productie van zeep, en ze krijgen daar banen door en betere hygiëne en een gezonder leven, dan gaat het meteen heel hard.

Ik denk dat daar de toekomst ligt. Want als je het hebt over ontwikkelingsvraagstukken dan lost politiek alleen niet zoveel op. Het kan hoogstens richting geven. Ngo's als Plan kunnen een voorbeeld stellen, maar zijn per definitie kleinschalig. Maar als de politiek, het bedrijfsleven en ngo's elkaar vinden, is er heel veel mogelijk. Ngo's geven het goede voorbeeld en kunnen laten zien hoe het moet; wij hebben de sociale mobilisatie, dat is onze kracht. Maar het bedrijfsleven heeft het bereik en de financiële middelen. Het bedrijfsleven kan ervoor zorgen dat een economie zich ontwikkelt. Wat betreft onze samenwerking met het bedrijfsleven ben ik optimistisch. Wereld-

dan gebudgetteerd en 17,8 miljoen euro lager dan in verslagjaar 2006/2007, wat met name betrekking had op de teruggang in de besteding aan de doelstelling. De personeelskosten zijn 0,2 miljoen euro onder de

Samenwerking met het bedrijfsleven

In het kader van maatschappelijk verantwoord ondernemen en maatschappelijke betrokkenheid van het bedrijfsleven werkte Plan Nederland in het verslagjaar samen met onder meer Akzo Nobel, Sara Lee DE, de ABN AMRO Foundation en voestalpine Polynorm.

Nationale Postcode Loterij

Plan Nederland werkt sinds 1998 samen met de Nationale Postcode Loterij, onder andere in de nationale klimaatcampagne HIER. Plan Nederland ontving in het verslagjaar een bijdrage van € 395.000, naast de jaarlijkse bijdrage van € 3 miljoen euro.

wijd werken we met belangrijke corporate partners als Nokia en in Nederland zijn we in gesprek met een aantal nieuwe bedrijven. Als zij meegaan, hebben we het over grote impact. Waar ik zeker optimistisch over ben is het groeiende besef bij het bedrijfsleven dat maatschappelijk verantwoord ondernemen verder gaat dan het uitschrijven van een check. Dat het gaat om integratie in de hele bedrijfsketen. Bedrijven willen dat en ze doen het ook in toenemende mate. Ook in hun eigen belang. Want een bedrijf floreert vooral in een gezonde en stabiele samenleving. En een betere economie zorgt ervoor dat mensen hun producten willen kopen. Het is een wisselwerking."

“Mensen vinden de problemen van meisjes belangrijk. Wij doen daar iets aan en het publiek laat zien dat men dat waardeert”

begroting uitgekomen en 0.2 miljoen lager dan in het vorige verslagjaar. De huisvestingskosten zijn 4 procent onder de begroting en 11 procent boven vorig jaar. Kantoorkosten en algemene kosten kwamen

LEVENSOTTO

"Op een van mijn eerste buitenlandse reizen voor Plan, kwam ik de toenmalige internationale directeur tegen en die citeerde in een speech een gedichtregel van een bekende Spaanse dichter: 'Caminante no hay camino'. In 't Engels: 'Traveller there is no path, paths are made by walking'. Die zinsnede sprak me meteen aan, want ik leef een beetje zo. Het is dan ook mijn levensmotto geworden."

"Totdat ik kinderen kreeg, was lopen mijn vakantiebestemming. Ik begon en stopte na drie weken. Road movies en road books zijn dan ook heel erg aan mij besteed. De mooiste is 'On the Road' van Jack Kerouac. Ook een hele goede vind ik 'As I Walked out one Midsummer Morning' van Laurie Lee. En natuurlijk 'Nooit meer Slapen' van Hermans.

Ik wil ooit nog een keer zo'n soort roman schrijven. Ik heb precies in mijn hoofd wat voor verhaal dat moet worden. Dat is jaren

dankzij lagere porti -, ICT - en kantooormateriaalkosten 0,7 miljoen lager uit dan het budget. Ten opzichte van verslagjaar 2006/2007 was er een overbesteding van 0,2 miljoen. Afschrijving en rente waren lager

“Ontwikkeling gaat ongelooflijk veel harder als bedrijven zich daar werkelijk voor gaan inzetten op een manier die verder gaat dan public relations”

geleden ontstaan. Een vriend van me ging in Tanzania de Kilimanjaro beklimmen en zocht daarvoor een goede wandelkaart. Omdat ik net naar mijn ouders in Londen ging en je in Londen de beste kaartenwinkels hebt, bood ik aan die kaart voor hem te kopen. En wat bleek? De wandelkaart van de Kilimanjaro is gemaakt door de Noorse Berghuttenvereniging, met een eigen Noorse trail de Kilimanjaro op. Ik ontdekte ook dat de berg in het koloniale verleden door de koning van Engeland cadeau is gedaan aan de koning van Noorwegen, ter gelegenheid van diens huwelijk. Moet je je voorstellen... Zover kon dat gaan in die tijd.

dan begroot, wat samenhangt met uitgestelde en afgezegde ICT-investeringen. Ten opzichte van vorig boekjaar loopt de afschrijving in lijn.

- In het verslagjaar zijn de giftreserves toegenomen

Hoe dan ook, dat gegeven intrigeerde me zo, dat het me op het idee bracht de Kilimanjaro te beklimmen en terwijl ik loop – en dat is dan gejat van ‘Nooit meer Slapen’ – het verhaal te vertellen van het kolonialisme toen, en van ontwikkelings-samenwerking in deze tijd, waarin we in sommige opzichten niet zo heel veel anders bezig zijn. Dat verhaal over de weerbarstige werkelijkheid van ontwikkelings-samenwerking ga ik nog een keer vertellen, terwijl ik die berg oploop.”

SPONSORSHIP 2.0

“Onze werktitel voor de modernisering van kindersponsoring, waarbij 2.0 staat voor interactief. Want kindersponsoring doen we, wat de communicatie tussen kinderen en hun sponsors betreft, op de keper beschouwd nog steeds zoals we dat in 1937 hebben bedacht. Fotootje en papieren brieven, die met de muilezel – bij wijze van spreken – worden gebracht en gehaald. Het is eigenlijk te gek voor woorden dat wij nog steeds gebruik maken van een technologie

“Traveller there is no path, paths are made by walking. Die zinsnede is mijn levensmotto geworden”

uit 1937, terwijl mensen elkaar tegenwoordig op ieder moment en op elke plek op de wereld kunnen bereiken. Ja, ook in ontwikkelingslanden. Daar zijn vaak een aantal IT-stappen overgeslagen en gaan mensen in een keer over op het mobieltje, waarmee ze vaak ook op internet kunnen.

We willen en moeten kortom moderniseren en daar kunnen we een aantal doelen mee bereiken. Het is sneller, maar het allerbelangrijkste is dat we er ons werk nog transparanter mee kunnen maken.”

“Wat ons voor ogen staat is, heel simpel uitgedrukt, een koppeling van echte communities in ontwikkelingslanden met digitale communities à la hyves, facebook en dergelijke. We creëren daarmee een platform in een volledig vraaggestuurde omgeving voor iedereen die bij Plan betrok-

ken is. Nog los van het feit dat dit heel nieuwe, interactieve mogelijkheden biedt voor informatie-uitwisseling over het werk van Plan, is het mooie ook dat de communicatie niet langer alleen Noord-Zuid of Zuid-Noord is, maar ook Noord-Noord en Zuid-Zuid. Want kinderen in Colombia kunnen online zien wat kinderen in Bolivia hebben gedaan. Ze kunnen bijvoorbeeld aan elkaar vragen: goh, jullie hebben boeken gekregen. Dat zouden wij ook graag willen, hoe hebben jullie dat aangepakt? Of: wij hebben een heel leuk radioprogramma gemaakt, misschien kunnen jullie daar ook iets mee? En dan kunnen ze een radioprogramma dat in Colombia is gemaakt in Paraguay uitzenden. Maar een Japanse sponsor kan via onze digitale community ook advies vragen aan een Nederlandse sponsor. En mensen kunnen eigen acties organiseren. Je wilt bijvoorbeeld dat Plan een school gaat bouwen ergens in Pakistan en weet dat daarvoor –zeg – 10.000 euro nodig is. Je hebt die 10.000 euro niet zelf, maar gaat daarvoor werven bij al je digitale vrienden.

Het do-it-yourself-concept wordt hiermee enorm versterkt. Ook al doen wij het voor ze, die school bouwen, het geeft mensen het gevoel dat het hun project is. En dat is ook zo. Ze nemen immers zelf initiatieven, werven zelf de fondsen en worden opdrachtgever op afstand. We noemen dat social media for social change for children.”

“Ik hoop dat Sponsorship 2.0 met twee jaar zichtbaar zal zijn. Heel veel informatie is al gedigitaliseerd, maar natuurlijk zitten er ook nog een hoop haken en ogen aan dit idee. Verschillen in taal, de bescherming van kinderen. Maar die zijn allemaal oplosbaar.

Want het bijzondere aan Plan is dat wij dit kunnen, juist omdat we al zoveel informatie georganiseerd beschikbaar hebben en omdat we zo persoonlijk zijn. We kennen de kinderen, we kennen de betrokkenen, we kennen onze donateurs, we kennen de communities, we kennen de projecten die we doen. We kieperen het geld niet over de schutting naar een partner en zeggen: doe er iets moois mee. Nee, we weten precies wat we aan het doen zijn, van begin tot

“Wat ons voor ogen staat is, heel simpel uitgedrukt, een koppeling van echte communities met digitale communities á la Hyves, facebook en dergelijke”

eind. En dat zit in al onze budgetten en van boven tot beneden en van links naar rechts kent iedereen die budgetten en weet wat ermee gebeurt.

Dat sluit heel erg aan bij twee woorden die vanaf het begin het basisprincipe van Plan als organisatie verwoorden en die wél altijd moeten blijven: dichtbij en betrokken. Dat

zijn heel belangrijke kernwaarden, die nog niets aan betekenis hebben ingeboet.”

AHA-MOMENT

“Toen het idee op tafel kwam van social communities for social change for children, had ik een aha-moment. Ik voelde in een flits dat het gaat lukken met Plan Nederland en werd enorm enthousiast. Dit is ‘t, dit moet kunnen! Een mooi moment.”

“Dat gevoel werd bevestigd door een meisje op hyves. Ze vertelde in haar blog dat ze een kaartje had gewonnen voor ons ‘Because I am a Girl’-concert en haar vriend van tevoren had beloofd niet ‘zo’n kindje’ te gaan steunen. Eenmaal bij het concert waren ze stomverbaasd dat ze niet werden bestormd door Plan-hostessen die probeerden hen van alles te verkopen. Zangeres Karima stond op het podium en zei tegen het publiek: ‘Jullie doen allemaal mee aan de bevrijding van meisjes in India, dus jullie komen allemaal in de hemel.’ Het meisje besloot toch kindsponsor te worden. In haar blog is het woordje ‘hemel’ een link naar de aanmeldpagina van Plan Nederland.”

“Ik vind dit een voorbeeld van de nieuwe activisten in Nederland. Waar je in het verleden met een kraampje op de Oude Gracht in Utrecht stond, of een huis kraakte, zijn er nu laptopactivisten, die achter hun beeldscherm zitten, prachtige dingen bedenken en dat met één druk op de knop de hele wereld over sturen. Als mensen dat voor ons gaan doen... Nee, mensen doen dat al voor ons. En dat is wat we bedoelen met social communities for social change.”

“Nog een bijzonder aha-moment had ik in China. Ik was daar met politica Mei Li Vos en we bezochten een klein Plan-programma voor micro-insurance. Een eerste vorm

“Waar je in het verleden met een kraampje op de Oude Gracht in Utrecht stond, of een huis kraakte, zijn er nu laptopactivisten, die achter hun scherm zitten, prachtige dingen bedenken en dat met een druk op de knop de hele wereld over sturen”

van verzekering, waarbij mensen zelf een dollar per maand betalen en Plan en een lokale verzekeringsmaatschappij ook. Ik was niet meteen enthousiast, want hoe kan zo’n programma ooit duurzaam worden als wij per gezin een dollar bijdragen? Een Plan-collega legde ons toen uit dat ontwikkelingssamenwerking in China eigenlijk het omgekeerde is van de situatie die we kennen in ontwikkelingslanden. China is namelijk rijk. Ze hebben miljarden op de bank, maar weten niet altijd hoe ze het moeten gebruiken. Dus als wij als organisatie een goede pilot neerzetten, neemt de overheid het over en rolt het verder uit. Zo vertaalt Plan ontwikkelingsdenken naar een lokale context. Simpele, nieuwe oplossingen, die weinig kosten, maar waar heel veel mee wordt bereikt. Ik vind dat een voorbeeld van grote innovatieve kracht. En daar moeten we het van hebben. In China, in onze andere programmalanden, in Nederland. Voor de kinderen.”

Tjipke Bergsma
Algemeen directeur

Amsterdam, 20 februari 2009

met 7,8 miljoen euro, onder meer door het tijdsverschil tussen ontvangst van de kwartaalsubsidie van het MFP (5,3 miljoen euro) en de afdracht van de projectbestedingen.

TIJDIGHEID VAN HET JAARVERSLAG

Met het oog op transparantie is in het jaarverslag van Plan Nederland ook een samenvatting opgenomen van de door de accountants goedgekeurde gecombi-

neerde jaarrekening van Plan International. Plan Nederland wil daarmee inzicht geven in het hele proces van geld ontvangen van donoren en geld besteden in het kader van ontwikkelingsprogramma's van Plan.

Plan Nederland wacht met de publicatie van het jaarverslag tot de goedgekeurde cijfers van Plan International beschikbaar zijn. Het jaarverslag van Plan Nederland verschijnt daardoor relatief laat.

1.

2.

Wat een jaar!

Verslagjaar 2008 stond bij Plan Nederland in het teken van meisjes en de 'Because I am a Girl'-campagne. Maar natuurlijk gebeurde er veel meer. Meer dan 40.000 basisschoolleerlingen schaatsten of zwommen voor veilig drinkwater in Burkina Faso, in de Openbare Bibliotheek van Amsterdam verrees een monument voor kinderen die moeten leven met geweld en bekende Nederlanders dansten de sterren van de hemel voor 'Global Dancing with the Stars'. Om maar een paar voorbeelden te noemen.

Kortom: wat een jaar!

3.

3. Marti uit Colombia is een van de gezichten van de Diego-campagne van Plan Nederland.

4.

4. Actrice Jasmine Sendar reist naar Ethiopië en leert een Ethiopische dans voor het wervingsprogramma 'Global Dancing with the Stars'

5. Kinderen van de 1e Openluchtschool in Amsterdam interviewen de minister voor Ontwikkelingssamenwerking Bert Koenders over geweld tegen kinderen,

6. Schrijfster Lydia Rood onthult in de Openbare Bibliotheek in Amsterdam het 'Monument voor het Onbeschermd Kind'

7.

7. Vertegenwoordigers van zeven jongerenorganisaties reizen naar El Salvador in het kader van de Plan-campagne 'Bescherm ieder Kind tegen Geweld'

8.

8. Plan-fototentoonstelling in de Openbare Bibliotheek van Amsterdam: fotograaf Geert van Kesteren fotografeert vluchtelingenkinderen in Colombia

Miskend, mishandeld, misbruikt

Omdat ze meisjes zijn

Wereldwijd zijn miljoenen meisjes al bij hun geboorte veroordeeld tot een leven van armoede en discriminatie. Alleen omdat ze meisjes zijn. De geboorte van een zoon is een feest, de geboorte van een dochter een grote teleurstelling. Want cultuur, traditie en religie bepalen dat meisjes per definitie minder waard zijn dan jongens. Meisjes kosten geld, meisjes brengen geen status, maar hoofdbrekens. En hoewel zij in theorie net zoveel rechten hebben als jongens, merken meisjes daar in de praktijk heel weinig van. Want meisjes in ontwikkelingslanden zijn vaak dubbel kind van de rekening: als kind hebben ze niks te vertellen, als vrouw zijn ze tweederangsburger.

De prijs die meisjes betalen voor deze dubbele discriminatie is miskening, mishandeling en misbruik. Dat blijkt uit het onderzoek 'Because I am a Girl – the State of the World's Girls', de eerste van een reeks onderzoeksrapporten waarin Plan de situatie van meisjes wereldwijd in kaart brengt. 'Because I am a Girl' is een initiatief van Plan Engeland en loopt van 2007 tot en met 2015, het jaar waarin de millenniumdoelen moeten zijn gehaald. Gedurende deze periode volgt Plan in het kader van het onderzoek 135 meisjes die in 2006 zijn geboren. Deze meisjes komen uit Benin, Brazilië, Cambodja, de Dominicaanse Republiek, El Salvador, de Filipijnen, Togo, Uganda en Vietnam.

Plans eerste rapport, dat in 2007 is verschenen, geeft een inventarisatie van de positie van meisjes wereldwijd. Het

tweede onderzoeksrapport, gepubliceerd in 2008, richt zich op meisjes in conflictsituaties. De resultaten van de studie tot nog toe stemmen niet vrolijk. Diepgewortelde ideeën over de verschillen tussen meisjes en jongens rechtvaardigen nog steeds gebruiken als meisjesbesnijdenis, kindhuwelijken en misbruik van meisjes en zijn het fundament van alle vormen van discriminatie en geweld tegen meisjes.

Meisjes en hun levensloop

Met de jaarlijkse onderzoeksrapporten wil Plan meisjes een gezicht geven en inzicht krijgen in hun levensomstandigheden in de verschillende fasen van hun jonge leven. Welke specifieke hindernissen komen zij tegen? Aan welke

problemen moeten zij het hoofd bieden? Hoe blijft ongelijkheid in stand? Daarmee wil Plan effectieve(re) manieren vinden om meisjes in iedere levensfase te steunen en voor hun rechten op te komen. Bovendien moet duidelijk worden of de inspanningen van hulporganisaties de gewenste resultaten opleveren.

Helaas, het is een meisje De eerste jaren (0-5)

“God, ik smeed u

Ik raak uw voeten keer op keer

Laat mijn volgende baby geen dochter zijn

Stuur me nog liever naar de hel...”

volksliedje uit India

Het verlangen naar een stamhouder is in veel landen zo groot, dat het leidt tot infanticide van pasgeboren meisjes. De toegenomen mogelijkheid om met een echo de sekse van de baby al tijdens de zwangerschap te determineren, zorgt bovendien voor een stijgend aantal abortussen wanneer het kind een meisje is. Harde cijfers over het aantal meisjes en vrouwen die hierdoor worden ‘vermist’ variëren, maar sommige schattingen spreken van 100 miljoen.

Feiten en cijfers over meisjes

Wereldwijde statistieken schetsen een troosteloos en onthutsend beeld van het lot van meisjes in ontwikkelingslanden:

- Ruim 100 miljoen pasgeboren meisjes worden naar schatting ‘vermist’;
- 62 Miljoen meisjes gaan nog steeds niet naar school;
- Ieder jaar worden twee miljoen meisjes besneden;
- Meer dan 900 miljoen vrouwen en meisjes moeten leven van minder dan 1 dollar per dag; dat is 70 procent van alle armen;
- Van alle slachtoffers van seksueel geweld is de helft een meisje van 15 jaar of jonger;
- Ruim 7 miljoen jonge vrouwen zijn geïnfecteerd met HIV, tegenover 4 miljoen mannen;
- 68.000 Tienermeisjes sterven jaarlijks door een onveilige abortus;
- Naar verwachting worden de komende tien jaar ruim 100 miljoen meisjes uitgehuwelijkt; sommige van hen zijn niet ouder dan 12 jaar;
- In zuidelijk Afrika is tweederde van alle nieuwe HIV-slachtoffers tussen 15 en 19 jaar vrouw.

In het VN-verdrag voor de Rechten van het Kind is vastgelegd dat ieder kind het recht heeft op geboorteregistratie. En toch is 36 procent van alle geboortes niet geregistreerd. Dat zijn 48 miljoen baby’s voor wie niet zwart op wit staat dat zij bestaan en die geen gebruik kunnen maken van de rechten die horen bij het staatsburgerschap.

Sterftecijfers van jongetjes zouden over het algemeen hoger moeten liggen dan die van meisjes. Een gevolg van het wetenschappelijk geconstateerde feit dat meisjes bij de geboorte een biologisch voordeel hebben ten opzichte van jongetjes. Maar onvoldoende voeding en zorg voor meisjes doen dit voordeel teniet en zorgen ervoor dat het sterftecijfer van meisjes in veel landen juist hoger is dan dat van jongetjes.

Niet zo zorgeloos Kindertijd (5-10 jaar)

“Ik ben de oudste thuis en heb een jonger broertje. Als hij de oudste was geweest, zouden mijn ouders blij en trots zijn en vertrouwen hebben in de toekomst. Maar ik ben de oudste en ik ben een meisje. En hoe hard ik ook werk, mijn vader en moeder hebben nooit een goed woord voor me over. Al hun liefde gaat naar mijn broertje en dat snap ik. Want hij is een jongen.”

Nan, Nepal

In ontwikkelingslanden lijdt gemiddeld een op de vier kinderen jonger dan vijf jaar aan ondergewicht. Een groot probleem is daarbij vooral vitamine A- en jodiumgebrek. In India is ondervoeding de onderliggende oorzaak van de helft van de 2,1 miljoen baby’s en kinderen onder de vijf die jaarlijks overlijden.

Statistische gegevens tonen een opvallende correlatie tussen kindersterfte en het onderwijsniveau van moeders. Onderwijs redt dus letterlijk levens. Een geschoolde vrouw heeft immers veel meer mogelijkheden om zelf geld te verdienen. De kinderen zijn de eersten die daar baat bij hebben, maar uiteindelijk profiteert de samenleving als geheel. Uit een onderzoek in Kenia blijkt bijvoorbeeld, dat

oogsten naar schatting zo’n 22 procent kunnen toenemen als boerinnen dezelfde scholing krijgen als mannen en hetzelfde recht beslissingen te nemen.

In de praktijk gaan in totaal maar liefst 62 miljoen meisjes in de basisschoolleeftijd nog steeds niet naar school (tegenover 55 miljoen jongens).

Vele duizenden jonge meisjes in ontwikkelingslanden werken meer dan full time werkweken om bij te dragen aan het gezinsinkomen. Een minderheid kan werk met school combineren, maar van alle werkende meisjes werkt de meerderheid van zonsopgang tot zonsondergang, in de landbouw, als huishoudelijke hulp, of erger: in mijnen, sweat shops of de seksindustrie.

Ook op school zijn meisjes lang niet altijd veilig. Seksuele intimidatie, geweld en handtastelijkheden zijn aan de orde van de dag. Bij 32 procent van de gemelde kindverkrachtingen in Zuidelijk Afrika was de dader een docent. Ook de weg naar school kan gevaarlijk zijn, zeker als de meisjes lang moeten lopen door onbewoonde gebieden.

Gehoorzaamheid leren Opgroeien (10-20 jaar)

Een kinderloos echtpaar werd op hoge leeftijd alsnog gezegend met de geboorte van een dochter. Zij waren dolgelukkig. Want het werd al snel duidelijk dat hun opgroeiende dochter een uitzonderlijk kind was. Zij kon harder en verder rennen dan wie dan ook in het dorp. Haar manieren waren onberispelijk, ze kon goed zingen en ze blonk uit op school. Eigenlijk was er maar één ding mis en dat bedierf alles. Want alle mensen in het dorp bekritiseerden haar: “Om zo goed te zijn in zo veel”, zeiden ze, “is niet vrouwelijk.”

Uit: *The Gods*,

Suniti Namjoshi

Cultuur, traditie en de verwachtingen van hun familie hangen als molensteen om de nek van ontelbare opgroeiende meisjes in ontwikkelingslanden. Als bezit van hun ouders hebben zij nauwelijks zeggenschap over hun eigen leven. Hen past alleen gehoorzaamheid.

De vijf grootste struikelblokken voor meisjes

1. Onzichtbaarheid

Meisjes zijn minder welkom en gelden als onbelangrijk. Deze ‘onzichtbaarheid’ leidt tot infanticide, het uitblijven van geboorteregistratie van meisjes en lichamelijke en geestelijke verwaarlozing.

2. Gebrek aan mogelijkheden voor ontplooiing

Meisjes hebben minder toegang tot onderwijs, waardoor zich minder kunnen ontplooiën. Onderwijssystemen en educatief materiaal bevestigen bovendien vaak de bestaande, negatieve stereotypering van de rol van meisjes en vrouwen.

3. Fysieke en psychologische discriminatie

De discriminatie van meisjes leidt onder meer tot seksueel geweld, mishandeling, handel in meisjes en slechte voorlichting over HIV en AIDS.

4. Verantwoordelijkheid voor huishouden en gezin

Meisjes moeten dienstbaar zijn. Zij krijgen al heel jong de verantwoordelijkheid voor het huishouden, worden jong uitgehuwelijkt en uitgebuit als huishoudster of prostituee.

5. Gebruiken en tradities

De achterstelling van meisjes wordt gelegitimeerd op grond van diepgewortelde religieuze overtuigingen en culturele tradities. Dit leidt tot discriminatie, op het gebied van erfenissen of de status van de vrouw in de rechtspraak, maar ook tot gebruiken als meisjesbesnijdenis.

Geweld tegen meisjes en vrouwen in huiselijke kring komt heel veel voor. Wereldwijd is minstens een op de drie vrouwen wel eens geslagen, gedwongen tot seks of op een andere manier mishandeld.

Meisjes hebben meer kans om seksueel misbruikt te worden dan jongens. Bijna vijftig procent van de slachtoffers van seksueel misbruik is een meisje van vijftien jaar of jonger. Jaarlijks belanden naar schatting 600.000 tot 800.000 meisjes via mensenhandelaren in de seksindustrie. Ze moeten hun paspoort inleveren – als ze dat al hebben – en worden als seksslaven verkocht. Miljoenen meisjes zijn uitgehuwelijkt nog voor hun puberteit aan mannen die vaak ouder zijn dan hun eigen vader. Naar verwachting zullen de komende tien jaar ruim 100

miljoen jonge meisjes gedwongen trouwen; sommige van hen zijn niet ouder van 12 jaar.

Ook de gezondheid van tienermeisjes is kwetsbaarder dan die van jongens. Vrouwen hebben vijf keer zo veel kans om een SOA (seksueel overdraagbare aandoening) te krijgen dan mannen, om fysieke redenen en door een gebrek aan kennis en aan zeggenschap over sekspartners. Dat geldt ook voor HIV en aids. Naar schatting leven 7,3 miljoen vrouwen met HIV en aids, tegenover 4,3 miljoen mannen.

Zwangerschap is wereldwijd de grootste doodsoorzaak van meisjes van 15 tot 19 jaar. Voor meisjes die jong zijn uitgetrouwde en zwanger raken op een leeftijd dat hun lichaam er nog helemaal niet klaar voor is moeder te worden, is een zwangerschap levensbedreigend. En ook hun baby's zijn extra kwetsbaar.

Onderwijs als sleutel

"If you educate a man, you educate an individual. If you educate a girl, you educate a nation".

James Emmanuel Kwegyir-Aggrey,
Onderwijsdeskundige

Meer en beter onderwijs blijkt de meest effectieve manier om meisjes te helpen hun lot in eigen hand te nemen. Het geeft ze meer kans om later in hun eigen levensonderhoud te voorzien, vergroot hun gevoel van eigenwaarde en maakt ze weerbaarder wanneer het gaat om seks en gezondheid. Meer onderwijs voor meisjes is ook goed voor de gezondheid van hun latere kinderen. Baby's van meisjes die enige vorm van onderwijs hadden gehad, hebben een grotere kans te overleven en zijn gezonder dan baby's van ongeschoolde moeders.

Belangrijk is ook scholen meisjesvriendelijk te maken, onder meer door ervoor te zorgen dat scholen veilig zijn, goed verlicht en niet al te afgelegen liggen. Ook moeten ongewenste intimiteiten en misbruik door leraren of medescholieren worden aangepakt.

Meisjes in conflictsituaties

In het tweede rapport, 'Because I am a Girl - the State of the World's Girls 2008', belicht Plan de situatie van meisjes in conflictgebieden. Meisjes uit onder meer Haïti, Honduras, Irak, Liberia en Timor Leste vertellen daarin over hun schrijnende ervaringen. Want tijdens gewapende conflicten worden meisjes en jonge vrouwen, veel meer dan jongens, slachtoffer van extreem lichamelijk en seksueel geweld.

- 200 miljoen meisjes lopen gevaar in landen waar sprake is van oorlog of gewapend geweld.
- Van de 300.000 kindsoldaten wereldwijd zijn ongeveer 100.000 een meisje.
- In de afgelopen tien jaar zijn twee miljoen kinderen bij oorlogsgeweld om het leven gekomen, zes miljoen zijn gewond geraakt en een miljoen kinderen zijn wees geworden.
- Duizenden meisjes en vrouwen – het aantal is onbekend – zijn slachtoffer van seksueel geweld in tijden van oorlog; verkrachting is een doelbewuste tactiek geworden in oorlog en andere conflicten.
- Meer dan de helft van de 39 miljoen kinderen in conflictgebieden die niet naar school gaan, zijn meisjes.
- Een groot deel van de bijna 33 miljoen vluchtelingen en ontheemden in 2006 waren meisjes en vrouwen.

Actieplan voor meisjes

Op grond van de uitkomsten van de eerste 'Because I am a Girl'-onderzoeken, komen de onderzoekers met acht algemene aanbevelingen, een actieplan voor betere levensomstandigheden en toekomstkansen van meisjes.

1. Luister naar meisjes en stel hen in staat te participeren in de samenleving.
2. Investeer in meisjes en jonge vrouwen. Hun behoeften zijn vaak anders dan die van oudere vrouwen en van jongens en mannen. Een investering in meisjes en (jonge) vrouwen is niet alleen een investering in de helft van de wereldbevolking, maar een investering in de toekomst van de mensheid.
3. Hervorm de wet, zodat meisjes en vrouwen door de wetgeving worden beschermd en discriminatie niet langer in de wetgeving is verankerd. Zie toe op wetshandhaving.

4. Zie toe op verandering van gedrag en mentaliteit, in het gezin, op school en in de samenleving als geheel. Zolang meisjes en vrouwen worden gezien als tweederangsburgers, kunnen meisjes en jonge vrouwen zich nooit volledig ontplooiën.
5. Zorg voor een vangnet voor meisjes, zoals sociale verzekeringen, extra voeding, studiebeurzen en stipendia voor meisjes uit de meest arme en kwetsbare bevolkingsgroepen.
6. Verzamel specifieke data over meisjes op basis waarvan specifieke maatregelen ten behoeve van meisjes kunnen worden getroffen.
7. Kies voor de life-cycle-benadering om discriminatie van meisjes in elke levensfase aan te pakken.

8. Leer en documenteer. Er is te weinig bekend over de levenssituatie van meisjes en jonge vrouwen. Onderzoek en systematische documentatie van de rechtspositie van meisjes en van best practices is nodig om de levensomstandigheden en toekomstkansen van meisjes te verbeteren.

Behalve een actieplan, vraagt verbetering van de situatie van meisjes ook om politieke wil en een overheid die zich committeert aan de rechtsgelijkheid van meisjes en jongens en mannen en vrouwen. Alleen dan zal er een einde komen aan de discriminatie en rechteloosheid van meisjes, alleen omdat ze meisjes zijn.

Ayat, Ethiopië

Wereldmeisjes

In Benin, Egypte en Zimbabwe, in India, Nepal en Pakistan, in Colombia, Ecuador en Guatemala... Miljoenen meisjes in ontwikkelingslanden dragen met opgeheven hoofd de last van cultuur, religie en traditie, die hen veroordelen tot een tweederangsbestaan. Plan zet zich in voor deze meisjes, in 49 landen in Afrika, Azië en Latijns-Amerika. Niet omdat zij belangrijker zijn dan hun broertjes, wél omdat zij dezelfde rechten verdienen. En ook omdat meisjes de wereld kunnen verbeteren. Als zij een kans krijgen.

Yackeline, Colombia

Janisha, India

Ana, Nicaragua

Sayouba Sawadogo, Burkina Faso

Asrianti, Indonesië

Because I am a Girl, too

Uiterlijk vertoon is wel het allerlaatste dat ze belangrijk vinden in hun werk bij Plan Nederland. Maar innerlijke glamour hebben ze in overvloed, in hun drive bij te dragen aan een beter leven voor kinderen in ontwikkelingslanden. En een beter leven voor meisjes. Omdat ook zij meisjes zijn. De vrouwen van Plan Nederland, glamorous van binnen, betoverend van buiten.

“Meisjes kunnen de wereld verbeteren en ik wil zo’n meisje zijn”

Liesbeth Pruijs, directeur Fondsenwerving

“Ik kan heel slecht tegen onrechtvaardigheid”

Aimée Vegter, manager Corporate Partnerships

“Je kunt beter spijt hebben van iets wat je hebt gedaan, dan van iets wat je hebt nagelaten”

Esther Visser, manager Personeel en Organisatie

“Mijn ouders hebben ook in de ontwikkelingssector gewerkt, dus I guess it runs in my blood”

Ismène Stalpers, manager Institutionele Donoren.

“Ik las in de Volkskrant dat een meisje van 13 in Somalië was gestenigd, omdat ze was verkracht”

Selma Penseel, manager Corporate Communicatie

“Ik was me er niet van bewust dat zwanger solliciteren blijkbaar nog zo bijzonder is”

Quirine van Heek, manager Financiën en Bedrijfsvoering.

“De mens is bij mijn weten het enige dier dat niet in staat is een goed evenwicht tussen de seksen te bewerkstelligen”

Denise Lapoutre, manager Programmaontwikkeling

“De wereld zou er heel anders uitzien als al dat vrouwelijke potentieel tot bloei zou komen”

Marion Sonneveld, manager Particuliere Relaties.

”Kinderen in ontwikkelingslanden zijn niet ‘zelig’; ze hebben een enorm potentieel en zijn tot heel veel in staat”

Martien Swart, manager Draagvlakversterking.

Esther Visser (43), leeft samen met Bas, is moeder van een zoon van twaalf en een dochter van tien.

Functie: manager Personeel en Organisatie.

Passie

“Ik ben gepassioneerd bezig met mijn werk, door de maatschappelijke relevantie, maar ook omdat ik bezig ben met ontwikkeling, motivatie en ondersteuning van mensen. Passies zijn ook zingen en toneelspelen. Ik zing al jaren in een popkoor en heb afgelopen seizoen een rol gespeeld in een musical.”

Pijn in mijn hart

Het lichamelijke en daardoor ook geestelijke leed waaraan meisjes op veel plaatsen in de wereld blootstaan. Meisjes verminken omdat ze dan ‘beter’ kunnen bedelen, meisjes doden omdat ze ‘niets opleveren’, meisjes besnijden omdat het traditie is. Ik krijg daar ‘pijn in mijn hart’ van. Het kan nooit, volgens geen enkele overtuiging, worden gerechtvaardigd om dit een meisje aan te doen. Moeilijk bespreekbare en moeilijk oplosbare onderwerpen, ik weet het, maar daarom maakt het me ook zo kwaad.”

Levensmotto

“Je kunt beter spijt hebben van iets dat je hebt gedaan, dan van iets wat je hebt nagelaten.”

Liesbeth Pruijs (47), woont samen met Erik en is moeder van Daan (11) en Flore (9).

Functie: directeur Fondsenwerving.

Drive

“Als meisje van 10 heb ik tegen mijn ouders gezegd dat ik later directeur van een ontwikkelingsorganisatie wilde worden. Sindsdien heb ik altijd geweten dat mijn loopbaan daar naartoe zou leiden. Ik ben al 19 jaar sponsor van Plan. Plan werkt voor kinderen. Ik heb dat met eigen ogen gezien tijdens mijn bezoek aan mijn eerste sponsorkind, Kumar in Madras. Mijn keuze voor Plan heb ik toen eigenlijk al gemaakt.

Tomeloze energie

“Als je je verdiept in de situatie van meisjes in ontwikkelingslanden, dan is dat niet te bevatten. Schokkend in alle opzichten. Dat maakt een tomeloze, positieve energie in mij los om bij te dragen aan het verbeteren van hun levensomstandigheden. Op grond van mijn levensmotto ‘what you focus on is what you get’ kijk ik vaak naar de kernboodschap van onze campagne: ‘Meisjes kunnen de wereld verbeteren’. Ik wil zo’n meisje zijn...”

Werken bij Plan Nederland

“Betekent voor mij: de boer op gaan met het mooiste product dat er bestaat.”

Quirine van Heek (41), woont samen met Peter en is moeder van Joanna (7), Eliza (4) en de tweeling Alexandra en Valentina (9 maanden).

Functie: manager Financiën en Bedrijfsvoering.

Drive

Een bijdrage leveren aan een betere leefomgeving voor kinderen in de wereld, en voor meisjes in het bijzonder, en daarmee aan de wereld waarin mijn kinderen opgroeien.

Mooi moment

“Ik was met mijn oudste dochter Joanna bij het Because I am a Girl-concert tijdens het Festival Mundial, waar onder andere Anouk en Candy Dulfer optraden. Het was Joanna’s eerste concert en ze was duidelijk onder de indruk. Vooral van een Afrikaanse dansgroep die een meter voor ons een voorstelling gaf.”

Leuk

“Toen ik gevraagd werd te solliciteren bij Plan Nederland was ik in verwachting van Eliza. En omdat het tekenen van het contract voor een senior controllersfunctie bij een groot ziekenhuis op het laatste moment was afgeketst omdat ik zwanger was, reageerde ik in eerste instantie sceptisch. Maar mijn zwangerschap was geen issue. Ik had een zeer interessant gesprek met de toenmalige Algemeen directeur en werd aangenomen. Na twee maanden had ik zwangerschapsverlof en omdat Eliza precies op de uitgerekende datum werd geboren, kon ik al na 16 weken ingewerkt starten. In mijn omgeving heb ik daarna regelmatig van vrouwen gehoord dat ze me als voorbeeld zagen, en ook zwanger zijn gaan solliciteren. Leuk vond ik dat. Ik was me er niet van bewust dat zwanger solliciteren blijkbaar nog zo uitzonderlijk is.”

Ismène Stalpers (37). **Functie:** manager Institutionele Donoren.

Passies

Het debat rond internationale samenwerking vind ik heel boeiend; ik lees er veel over en volg het via de media op de voet. Die passie is al vroeg ontstaan. Ik ben opgegroeid in Mozambique en kwam al heel jong in aanraking met ontwikkelingsvraagstukken. Mijn ouders hebben ook in de ontwikkelingssector gewerkt, dus I guess it runs in my blood. Maar ik speel ook graag blufpoker en houd van sport – tennis, tafeltennis – cultfilms en salsadansen.

Mooi

“Ik sprak in Vietnam een 21-jarig meisje dat haar ouders had verloren en geen werk kon vinden waarmee ze op een waardige manier haar eigen leven op kon bouwen. Maar via een project van Plan, waarbij Vietnamese jongeren de kans krijgen een vakopleiding te volgen en daarna door kunnen stromen naar vast werk, heeft zij inmiddels een vaste baan als verkoopster in een meubelzaak in Hanoi. En zelfs zicht op promotie als supervisor! Dat is meer dan ze ooit had durven dromen. Mooi om dat van haar te horen. Want dit is waar Plan voor staat.”

Aangrijpend

Hoe meisjes stelselmatig worden achtergesteld en mishandeld; dat de omgeving waarin je geboren bent bepaalt hoe je behandeld wordt, bijvoorbeeld omdat je van een lagere kaste bent, zoals in India en Nepal. Dat grijpt me aan en maakt me kwaad.”

Aimee Vegter (36), getrouwd met Rogier, moeder van schrikkelbaby Morris.

Functie: manager Corporate Partnerships.

Blij

“Ik word erg blij als ik dingen kan bereiken en regelen, voor mezelf en voor anderen. Daar krijg ik energie van. Na zeven maanden zwangerschapsverlof, miste ik mijn werk dan ook enorm.”

Verontwaardigd

“Ik kan heel slecht tegen onrechtvaardigheid. Ik heb gelukkig zelden meegemaakt dat ik anders werd behandeld ‘omdat ik een meisje ben’, maar ik herinner me dat ik toen kookte van woede en verontwaardiging. Maar met woede bereik je weinig en in je eentje verander je een mentaliteit of cultuur die vrouwen achterstelt ook niet zo gemakkelijk. Daarom is het zo belangrijk dat Plan Nederland aandacht vraagt voor gelijke rechten van meisjes. Want ik zou willen dat meisjes zich in de toekomst niet meer machteloos voelen, maar beseffen dat ze vrij zijn en dat de wereld voor hen open ligt. Ik zet me graag in om dat waar te maken.”

Drive

“Als je denkt dat je 100 procent hebt gegeven, zit er nog zeker 50 procent in.”

Denise Lapoutre (45) is moeder van een zoon van 14 en een dochter van 9.

Functie: manager Programmaontwikkeling.

Juist Plan Nederland

“Ik denk dat verbetering in het leven van de allerarmsten begint op het lokale niveau, bij de mensen zelf. Plan is een organisatie die empowerment van mensen, het zelf vat krijgen op de eigen realiteit, centraal stelt. Dat mist nog wel eens bij andere ontwikkelingsorganisaties. Werken met nationale organisaties en instituties moet ook gebeuren, zodat zij hun taken op de goede manier oppakken en invullen. Maar niet uitsluitend.”

Erg

“Ik vind het erg dat de ernst van de situatie van meisjes vaak wordt onderschat en gebagatelliseerd. Ik heb in een gebied gewoond waar het heel gewoon is dat meisjes van 13 door een familielid worden verkracht. Dat is niet alleen heel verschrikkelijk voor zo'n meisje, het geeft haar ook een heel slechte basis om zich als zelfbewust, zelfstandig en evenwichtig mens te ontwikkelen. Dat wordt vaak niet onderkend; er rust een taboe op. Projecten richten zich op economische ontwikkeling of op gezondheid van kinderen, maar laten dit soort ernstige schendingen van rechten en integriteit links liggen.

Het feit dat 70 procent van de armen vrouw is, en dat vrouwen veel minder kans hebben op een goed inkomen dan mannen wordt niet serieus genoeg genomen. Het wordt geconstateerd, maar een internationaal beleid dat dit probleem bij de wortel aanpakt, is er niet.

De mens is bij mijn weten het enige dier dat niet in staat is een goed evenwicht tussen de seksen te bewerkstelligen. Nou ja, op de zwarte weduwe en wijlen haar man na dan. Maar dat is een ander soort evenwichtsontwrichting.”

Levensmotto

“Het ergste risico in het leven is om geen risico te nemen.”

Martien Swart (35)**Functie:** manager Draagvlakversterking.**Doel**

“Ik zou willen dat het Nederlandse publiek, van oud tot jong, het belang ziet van ontwikkelingssamenwerking en zich realiseert dat ze kunnen bijdragen aan betere toekomstperspectieven voor kinderen. En ik zou willen dat iedereen beseft dat kinderen in ontwikkelingslanden niet ‘zielig’ zijn, maar een enorm potentieel hebben en tot heel veel in staat zijn.”

Onmisbaar op reis

“Klinkt afgezaagd, maar pen en papier. Want als je op reis bent, ontmoet je veel nieuwe mensen, doe je vele nieuwe indrukken op en kom je tot nieuwe ideeën. Het jammere is dat je, als je weer terugbent, snel vervalt in de dagelijkse drukte en reiservaringen snel op de achtergrond raken. Daarom houd ik tijdens een reis trouw een dagboek bij.”

Diepe indruk

“Tijdens een veldreis voor Plan naar India ontmoette ik twee meisjes, van 17 en 19. Vier jaar eerder had een dorpsgenoot hen in hun slaap overgoten met zuur, omdat een van hen niet met hem wilde trouwen. De meisjes zijn zwaar verminkt, maar ze zijn toch begonnen met een grafische studie en maken met de computer prachtige ontwerpen. Het verschrikkelijke is dat dit afschuwelijke verhaal voor de meisjes haast een zegen is gebleken. Ze zullen namelijk nooit trouwen. In financieel en sociaal opzicht lijkt dat geen geweldig vooruitzicht, maar het betekent ook dat de gevangenis die het huwelijk voor veel Indiase vrouwen is hen bespaard zal blijven, en dat zij de kans krijgen hun talenten te ontwikkelen, wat anders vrijwel onmogelijk zou zijn geweest. Die bizarre tegenstelling heeft diepe indruk gemaakt. En het onderstreepte nog eens waarom het zo belangrijk is dat we aandacht vragen voor de rechten van meisjes wereldwijd.”

Marion Sonneveld (46), woont samen met Binnert.**Functie:** manager Particuliere Relaties.**Motivatie**

Na jarenlang bedrijfsleven ben ik bij Plan Nederland gaan werken om daadwerkelijk mee te kunnen bouwen aan een betere wereld. En dan speciaal voor kinderen.”

Kwaad

“Ik maak me kwaad over de ingebakken en ingesleten ongelijke positie van meisjes. Daardoor kunnen zij zich niet volledig ontplooien en zijn zij ertoe beperkt er alleen het beste van te maken. Zonde van al dat talent! De wereld zou er heel anders uitzien als al dat vrouwelijke potentieel tot bloei zou komen.”

Bijdragen

“In mijn werk wil ik eraan bijdragen dat iedere euro die wij van onze sponsors krijgen zo efficiënt en zo effectief mogelijk wordt gebruikt en dat er het hoogst mogelijke rendement uit wordt gehaald voor de kinderen. En ik wil onze sponsors goed, eerlijk en transparant informeren over wat we doen en bereiken.”

Selma Penseel (34), woont samen met Jeroen en is trotse mama van Daan (2).

Functie: manager Corporate Communicatie.**Hysterisch**

“Laatst zat ik, zoals elke ochtend, in de trein van Utrecht CS naar Amsterdam-Zuid met de Volkskrant. In een piepklein berichtje op de buitenlandpagina las ik dat een meisje van 13 in Somalië was gestenigd, omdat ze was verkracht door drie mannen. Haar vader had de verkrachting aan de militaire politie gemeld. Het antwoord was haar steniging in een stadion met duizenden toeschouwers. Mensen die haar probeerden te redden, werden beschoten en daardoor kwam een jongen om het leven. Het meisje werd tijdens de steniging door verpleegsters gecontroleerd. Niet voor de verzorging van de wonden op haar hoofd, maar om te kijken of ze nog leefde. Ze leefde nog en werd dus opnieuw tot aan haar nek ingegraven en de steniging ging door. Daar kan ik acuut hysterisch van worden.”

Drive

Ik wil de kennis en kunde die ik tot nu toe heb opgebouwd inzetten om meisjes en jongens in ontwikkelingslanden een geweldige jeugd te bezorgen. Werken voor Plan betekent voor mij het verschil maken in het leven van kinderen. Ik hoop dat me dat lukt.”

Lachen

“Op YouTube heb ik een heel oeuvre: Jeltsin en Clinton met de slappe lach bij een persconferentie, Bert Visscher die bloemen schikt en Barack Obama die zijn jongste dochter imiteert als ze Snoop Dogg zingt.”

Navigia Shipping BV steunt een scholenproject in Orissa, India

Navigia Shipping BV, een groeiende rederij in Groningen, vroeg de genodigden bij de opening van het nieuwe kantoorpand geen cadeaus mee te brengen, maar een donatie te doen aan een project van Plan in India. In samenwerking met Plan India steunt Navigia een scholenproject in Orissa, India. In het kader van dit project krijgen de Draupadi Girls High School (125 meisjes) en de Siyalijoda High School (80 meisjes en 60 jongens) een nieuw drinkwatersysteem en sanitaire voorzieningen en krijgen de leerlingen voorlichting over hygiëne.

De totale kosten van het project in Orissa bedragen ongeveer €10.000,-. Een aanzienlijk deel van dit bedrag is al bij elkaar gebracht. Collega's van Navigia zagen af van hun kerstpakketten en doneerden zo €50,- per persoon aan het project.

NAVIGIA

Plan
Voor de toekomst
van een kind

Dewi's onschuld

Om een documentaire op te nemen voor omroep Llink, was ik afgelopen zomer twee weken in de Indiase deelstaat Andra Pradesh. We bezochten projecten van Plan voor kinderen van prostituees en voor dancing girls – meisjes in de seksindustrie. En we gingen naar een safe house voor verhandelde meisjes.

En daar ontmoette ik Dewi.

Een lief meisje van nog geen 20. Uitgehuwelijkt als kind aan een oude man, verkracht, verkocht aan een bordeel en misbruikt in haar dorp. En ze heeft ook nog aids.

Zo'n verhaal kun je bijna niet bevatten. Ze kreeg alle rotzigheid van de wereld over zich heen en heeft toch haar onschuld nog. Vooral daarvan denk ik: hoe kan dat! Hoe kun je zoveel slechtheid meemaken en nog zo OK zijn? Dat raakt me en het geeft me hoop, omdat ze ondanks alles is blijven geloven in het goede. Wat een kracht spreekt daaruit. Dat houd ik vast, en Dewi ook. Het is een mens om van te houden.

En eigenlijk zijn ze dat allemaal, de meisjes die me over hun leven hebben verteld. Hun verhalen zijn zo verschrikkelijk, dat ik het vaak moeilijk vond ze te horen. Maar tegelijkertijd zijn het ook heel mooie en bijzondere verhalen. Want al zijn ze vaak getraumatiseerd door wat ze hebben meegemaakt, ze zijn niet gebroken. Ze durven ondanks alles in de toekomst te geloven.

Plan had me al verteld over de kracht van kinderen. En bij deze meisjes heb ik dat met eigen ogen gezien: die veerkracht hebben ze echt.

Misschien worden zo nooit heel rijk, maar ze kunnen wel hun eigen Indiase droom volgen.

En is dat uiteindelijk niet het allerbelangrijkste?

Karima Lemghari
Zangeres

Vrijdag de 13^e was nog nooit zo feestelijk

Terugblik op de campagne 'Because I am a Girl'

Het begon met een brainstorm, schetsen en heel veel ideeën; het groeide uit tot een landelijke campagne, met een kick-off op het Binnenhof, duizenden leden op de 'Because I am a Girl'-hyves, stickers op openbare vrouwenwc's, een finaleconcert op vrijdag 13 juni en meer. Terugblik op een eigenzinnige campagne voor meisjes in ontwikkelingslanden.

4.

1.

2.

3.

5.

6.

1. Campagnemanager Selma Penseel staat de pers te woord
2. 'Because I am a Girl' in Marie Claire
3. Politici in 'Because I am a Girl'-roze op het Haagse Binnenhof

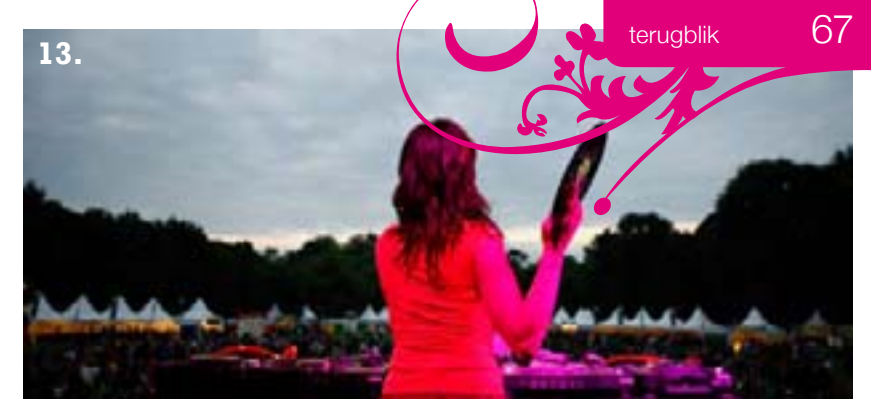
4. Plan-Nederlanddirecteur Tjipke Bergsma deelt het tweede 'Because I am a Girl'-rapport en campagnekaarten uit aan vrouwelijk politici
5. Idee van Marie Claire: 'Because I am a Girl'-polsbandjes
6. De 'Because I am a Girl'-hyves heeft binnen de kortste keren duizenden leden

7.

12.

13.

14.

15.

9.

10.

11.

8.

16.

17.

7. Meisjes in India: de campagne is voor hen en andere meisjes in ontwikkelingslanden
 8. Anouk treedt op bij het finaleconcert
 9. Boomerang-kart #2
 10. Honderden T-shirts verkocht
 11. Stickers op openbare vrouwenw's
 12. 'Because I am a Girl'-banners bij het concertpodium

13. DJ Isis voor 'Because I am a Girl'
 14. Meisje zijn is pech hebben: Boomerang-kart #1
 15. Roze fatboys in het 'Because I am a Girl'-paviljoen
 16. Bijkomen in het roze 'Beacuse I am a Girl'-paviljoen op het Festival Mundial
 17. Zangeres Karima Lemghari in India

18.

19.

20.

**NO BALLS
NO GLORY**

21.

18. 10.000 concertbezoekers

19. Het julinummer van Marie Claire, mét T-shirt!

20. Boomerang-kaart #3

21. Candy Dulfer komt op voor meisjes in ontwikkelingslanden

10 vragen over de campagne

Wat was het doel van de campagne 'Because I am a Girl'?

Plan Nederland wil met de campagne 'Because I am a Girl' aandacht vragen voor de achtergestelde positie van meisjes in ontwikkelingslanden en mensen oproepen via Plan bij te dragen aan betere levensomstandigheden en toekomstkansen voor deze meisjes.

Wanneer vond de campagne plaats?

De campagne liep van 1 mei tot en met 13 juni 2008.

Wat waren de belangrijkste campagneactiviteiten?

Een fotoshoot met vrouwelijke politici in een "Because I am a Girl"-T-shirt op het Haagse Binnenhof (de aftrap van de campagne), het opzetten van een 'Because I am a Girl'-beweging op hyves, de verkoop van de 'Because I am a Girl'-T-shirts' ten behoeve van meisjesprojecten, een stoppercampagne in de dag- en weekbladen, samenwerking met maandblad Marie Claire, spontane guerilla-stickeracties, verspreiding van 'Because I am a Girl'-Boomerangkaarten... En natuurlijk de campagnefinale: het 'Because I am a Girl'-concert met onder andere Anouk, Candy Dulfer, Karima en DJ Isis.

Wat was het bereik van de campagne?

23.000 hyves-leden, 79.000 lezers van Marie Claire, 20.000 bezoekers aan 'Because I am a Girl'-concert, 43.713 unieke bezoekers op de campagnesite

Hoeveel T-shirts zijn er verkocht?

In de campagneperiode zijn 1.666 T-shirts verkocht. De verkoop gaat nog steeds door.

Hoeveel vrouwen zijn er in totaal in actie gekomen tijdens de campagne?

Het gaat om meer dan 100.000 meiden en vrouwen die op een of andere manier in actie zijn gekomen, variërend van meediscussieën op hyves tot sponsoring van een project voor betere levensomstandigheden en toekomstkansen van meisjes.

Heeft de campagne publiciteit gegenereerd?

Ja, in het julinummer van maandblad Marie Claire verscheen een uitgebreide reportage over de situatie van meisjes en de onderzoeken van Plan, ook de Telegraaf, Metro, het Algemeen Dagblad, Viva, Esta, Flair, Opzij, Onze Wereld, IS, veel lokale en regionale bladen en tientallen websites. besteedden aandacht aan de campagne.

Wat waren de kosten van de campagne?

€ 200.000,-

Wat heeft de campagne opgeleverd?

€ 398.114 (110 nieuwe kindsporsors, 342 eenmalige giften, 1.666 verkochte T-shirts), 23.000 leden van de 'Because I am a Girl'-hyves

Komt er nog een vervolg?

Ja. Plan Nederland blijft tot voorjaar 2010 regelmatig campagne voeren voor meisjes in ontwikkelingslanden.

verschijnt bij de start van onze campagne: het tweede 'Because I am a Girl'-rapport

om over te praten in café of theater: Boomerangkaarten ontworpen door ons eigen team.

Toch gekozen voor het 'Because I am a Girl'-logo op de campagne-T-shirts.

Achter de schermen uit de agenda van de campagnemanager

Persbericht: vrouwelijke politici in het knalroze op het Binnenhof.

we moeten ook iets voor mannen maken om hun steun te betuigen. ok, doen we in de volgende campagne

overleg met het campagneteam: nieuwe ideeën, nieuwe afspraken.

'Because I am a Girl'-polsbandjes van Marie Claire

“Meisjes zijn er wereldwijd veel slechter aan toe dan jongens, vooral in ontwikkelingslanden”

Keshet Bachan is bij Plan International verantwoordelijk voor het wereldwijde en langlopende Plan-onderzoek naar de situatie van meisjes, ‘The State of the World’s Girls’, waarvan het eerste rapport in 2007 verscheen. Het tweede rapport, ‘Shadow of War’, verscheen in 2008. Bijna dagelijks wordt Keshet geconfronteerd met onthutsende levensverhalen van meisjes. Zoals het verhaal van een weesmeisje uit Sierra Leone, dat op haar twaalfde werd gedwongen de maitresse te worden van de legercommandant. “Het is ronduit schokkend dat in sommige conflictgebieden zo extreem veel meisjes slachtoffer zijn van seksueel misbruik en geweld.” Een interview met een Israëliëse, die geweld en onderdrukking van dichtbij meemaakte.

“Ik ben in Israël geboren en groeide op in een conflictzone. In de bezette gebieden heb ik mij van jongs af aan ingezet voor het verbeteren van de rechtspositie van Palestijnse vrouwen. De ongelijkheid tussen mannen en vrouwen raakt me en ik heb er mijn levenswerk van gemaakt. In Londen heb ik een masterdiploma gehaald in gender & development. Het is mijn grote passie te werken aan de positieverbetering van meisjes en jonge vrouwen. Als het om ontwikkelingskansen gaat, zijn meisjes er wereldwijd veel slechter aan toe dan jongens en mannen, vooral in ontwikkelingslanden.”

Om die ongelijke verhoudingen beter in beeld te brengen volgt Plan International tien jaar lang 135 meisjes in ontwikkelingslanden Hoe is dat idee ontstaan?

Het is geïnspireerd op de ‘Seven-Up Series’, een Britse documentairereeks. De regisseur besloot in 1964 veertien kinderen uit uiteenlopende sociale klassen iedere zeven jaar te interviewen. De populaire reeks startte in 1964 met de titel Seven Up, omdat de kinderen toen zeven jaar waren. In

2012 zullen we ze in ‘56 Up’ terugzien op 56-jarige leeftijd. Aan de hand van de grote levensthema’s laat het programma zien hoe deze veertien mensen zich redden in het leven. Plan heeft hetzelfde voor ogen met ‘The State of the World’s Girls’. In ontwikkelingslanden volgen wij meisjes vanaf hun tweede levensjaar en brengen zo allerlei unieke en noodzakelijke gegevens in kaart.”

Is dit nooit eerder gedaan?

“Niet in deze vorm. Unicef publiceert de ‘State of the World’s Children’, maar dat zoekt niet specifiek in op het leven van jonge meisjes. De gegevens zijn ook niet uitgesplitst op basis van geslacht en leeftijd, terwijl het inmiddels overduidelijk is dat je de levensomstandigheden van meisjes en jongens niet op één hoop kunt gooien. In ontwikkelingslanden hebben meisjes het vele malen zwaarder dan jongens, dat blijkt ook uit onze rapporten. Door alle beschikbare data over meisjes bijeen te brengen en daarnaast 135 meisjes vanaf hun tweede levensjaar te volgen, boort Plan een compleet nieuwe informatiebron aan. Die

“Misbruik van en geweld tegen meisjes en jonge vrouwen is wijdverbreid en komt overal voor. Maar in het Westen is het minder zichtbaar, omdat er een taboe op rust”

bron biedt een schat aan gegevens die kunnen bijdragen aan betere levensomstandigheden van kinderen die het ‘t zwaarste te verduren hebben: jonge meisjes. Want dat is natuurlijk ons doel.”

Op basis van welke uitgangspunten zijn de meisjes gekozen?

“De criteria verschillen per onderzoeksregio. In Benin volgen we dochters van HIV-moeders. In El Salvador houden we gegevens bij van meisjes van alleenstaande moeders en tienermoeders. In Cambodja brengen we de levens in kaart van meisjes in grote steden en meisjes op het platteland. We zijn ons onderzoek begonnen met 135 meisjes, maar er zijn al een paar kinderen overleden. Zo hard is de realiteit. In Benin is een kindje omgekomen tijdens een brand in haar ouderlijk huis en in Uganda is een meisje gestorven aan malaria.”

Voldoet het onderzoek aan algemeen geldende wetenschappelijke criteria?

“Er is een adviescommissie die toeziet op het onderzoek en de onderzoeksmethoden. In die commissie zijn wetenschappers en academici verte-

genwoordigd uit Noord en Zuid. De meeste van hen zijn ingevoerd in een van de deelaspecten die we onderzoeken, zoals economie, onderwijs of gezondheidszorg. We proberen ‘The State of the World’s Girls’ zo objectief mogelijk uit te voeren. Dat houdt bijvoorbeeld in dat Plan niet ingrijpt in het leven van de meisjes en hun familie. Hoe moeilijk de levensomstandigheden van de onderzoeksgroep misschien ook zijn, we springen niet bij. Dat is ontzettend wrang, maar nodig om objectieve data te verzamelen. Als we de meisjes en hun familie wel zouden helpen, beïnvloeden we de onderzoeksresultaten. We kijken wel nu al hoe we de meisjes kunnen helpen als de onderzoeksperiode voorbij is. Er is een reële kans dat ze worden opgenomen in bestaande Plan-programma’s.”

‘The State of the World’s Girls 2008’ gaat over meisjes in oorlogsgebieden. Wat raakte je het meest?

“Dat wereldwijd naar schatting 100.000 meisjes onder de achttien in het leger dienen. Niet alleen in landen als Liberia en Congo, ook landen als Israël en Italië worden in het rapport genoemd. Even zorgwekkend vond ik de constatering dat het aantal meisjes dat door oorlog en geweld niet naar school kan, steeds verder toeneemt. Twintig miljoen meisjes in conflictgebieden kunnen niet naar school, tegenover 65 miljoen wereldwijd. Ronduit schokkend vond ik dat in sommige conflictzones een extreem hoog aantal meisjes slachtoffer is van seksueel misbruik en geweld. In Liberia is tachtig procent van de meisjes misbruikt door gewapende troepen! Illustratief voor de ellende waarin veel Afrikaanse

meisjes terechtkomen, is het verhaal van een tiener uit Sierra Leone. Dit meisje werd ontvoerd toen ze zes was, nadat haar ouders waren gedood. Op haar twaalfde werd ze tegen haar wil de vaste maitresse van de legercommandant...”

Welke andere thema’s komen in volgende rapporten aan de orde?

“The State of the World’s Girls’ gaat uit van de millenniumdoelen, die we als wereldgemeenschap in 2015 willen realiseren. Plan zet zich ervoor in de armoede halveren en honger tegen te gaan, te zorgen voor onderwijs voor iedereen, gelijkwaardigheid tussen mannen en vrouwen te bevorderen, de kindersterfte te verminderen, de gezondheid en sanitaire voorzieningen van jonge moeders te verbeteren en HIV/aids, malaria en andere dodelijke ziekten onder jonge meisjes tegen te gaan. Meer specifiek richten we ons de komende jaren op de economische situatie van meisjes (2009), sociale veiligheid (2010), kindersterfte (2011) en het toenemende aantal klimaatvluchtelingen (2012).

Het rapport gaat vooral over meisjes in ontwikkelingslanden, zijn er overeenkomsten met meisjes in Europa?

“Misbruik van en geweld tegen meisjes en jonge vrouwen is wijdverbreid en

“Plan wil bereiken dat de Verenigde Naties 22 september uitroept tot Internationale Meisjesdag”

“In Liberia is tachtig procent van de meisjes misbruikt door gewapende troepen”

komt overal voor. Maar in het Westen is het minder zichtbaar, omdat er een taboe op rust. Ook tienermoeders komen niet alleen in ontwikkelingslanden voor. In allochtone bevolkingsgroepen in Engeland worden meisjes soms ook op erg jonge leeftijd uitgehuwelijkt. En ook in Europa kennen we armoede, die toeneemt als gevolg van de wereldwijde economische crisis en de stijgende voedselprijzen. In Engeland - en ongetwijfeld ook in Nederland - kopen mensen minder en in toenemende mate minder goed eten in de voordeelsupers. Jonge meisjes zijn daar vaak de dupe van. Slecht voedsel stoort de groei en ontwikkeling. Als er voedselgebrek is, moeten meisjes bijna overal ter wereld achteraan de rij aansluiten.”

Wat doet Plan met de vaak schokkende onderzoeksgegevens?

“Bij de lancering van elk nieuw rapport zorgen we wereldwijd voor zoveel mogelijk media-aandacht. Daarmee willen we bereiken dat mensen stilstaan bij de erbarmelijke omstandigheden waarin veel jonge meisjes opgroeien. In Engeland hebben we met het levensverhaal van een weesmeisje uit Sierra Leone in het Britse Lagerhuis aandacht gevraagd voor de situatie van meisjes in oorlogsgebieden. In Brussel proberen we Europese politici ervan te overtuigen meer geld

vrij te maken voor onderwijs, en voor onderwijs aan meisjes in het bijzonder. Concreet vraagt Plan Europese landen 0,7 procent van hun bruto nationaal product beschikbaar te stellen voor steun aan ontwikkelingslanden. Alleen Nederland houdt zich al aan dit percentage. Daarbij staat ons met ‘The State of the World’s Girls’ ook nog een ander bijzonder doel voor ogen: we willen dat de Verenigde Naties 22 september uitroepen tot Internationale Meisjesdag.”

Wie financiert het onderzoek?

“Onze veldkantoren dragen bij aan het verzamelen van gegevens. Ze stellen medewerkers en vrijwilligers beschikbaar die onderzoek doen en interviews afnemen of betalen professionele journalisten die op onderzoek uitgaan. Zelf sta ik als projectcoördinator op de loonlijst van Plan Engeland. En ook sponsors dragen bij aan het onderzoek. Op die manier blijven de kosten beperkt en hanteerbaar.”

Wat is jouw aandeel in deze ambitieuze klus?

“Als report coordinator verzamel ik onderzoeksgegevens en stel ik samen met specialisten de rapporten op. Ook stuur ik samen met de veldkantoren journalisten in Senegal, India of China op pad om verhalen te verzamelen. Want feiten alleen zijn onvoldoende voor een realistisch beeld van het leven van jonge meisjes in ontwikkelingslanden. Om er achter te komen hoe het werkelijk met een dertien of vijftienjarige gaat, moet je de tijd nemen, vertrouwen winnen en soms meerdere keren terugkomen. We sturen ook daarom bewust geen Westerse onderzoekers op pad. Die

hebben toch minder snel een vertrouwensband. Bovendien zou dat teveel geld kosten en onnodig bijdragen aan de uitstoot van broeikasgassen. Een van de doelen van Plan is zorgen voor een duurzaam leefmilieu, en ook in het kader van dit onderzoek proberen we daaraan een steentje bij te dragen.”

Kunnen particulieren een bijdrage leveren aan het onderzoek?

“Dat is gezien de huidige financiering niet nodig. Maar via de projecten van Plan kan iedereen natuurlijk wél bijdragen aan een betere toekomst voor meisjes in ontwikkelingslanden. Plan heeft projecten op het gebied van bijvoorbeeld onderwijs, gezondheidszorg en noodopvang, die zich vooral richten op meisjes. Plan werkt bijvoorbeeld aan het uitbannen van meisjesbesnijdenis, aan het tegengaan van meisjeshandel en aan bewustwording over de rechten van meisjes. Daarmee krijgen kansarme meisjes zicht op een betere toekomst. Vooral nu het economisch minder gaat, is het belangrijk dat we blijven geven wat binnen ieders vermogen ligt.”

Een van de doelen van Plan is zorgen voor een duurzaam leefmilieu, en ook in het kader van dit onderzoek proberen we daaraan een steentje bij te dragen.”

Plan Nederland en de Postcode Loterij.

Bijvoorbeeld:

een veilig thuis voor jonge vluchtelingen.

Gevlucht voor het geweld

In Colombia woedt al jarenlang strijd tussen rechtse paramilitaire strijdgroepen, linkse guerrillagroepen, de cocaïnamaffia en de overheid. Als je daar als burger tussen zit, wil je weg. Naar veiliger streken. Zo is het gekomen dat Colombia, na Sudan, het land is met de meeste binnenlandse vluchtelingen. Zeker voor meisjes is dat een ramp.

Kindereisen lossen conflicten op

In Colombia zijn veel sloppenwijken van grote steden overspoeld door vluchtelingen. Ook in de wijk Nelson Mandela van de kustplaats Cartagena is dat zo. Daar leven de drie

vriendinnetjes op de foto. Spanningen tussen de bewoners, hoge werkloosheid en onzekere leefomstandigheden leiden tot geweld, ook tegen kinderen. Plan leert jongens en meisjes uit deze wijk hoe ze conflicten zonder geweld kunnen oplossen.

Een veilige jeugd en toekomst

De constante onzekerheid in hun leven heeft een negatieve invloed op de ontwikkeling van kinderen. Dat blijkt ook in andere ontwikkelingslanden waar Plan actief is. In gemeenschappen waar veel vluchtelingen zich hebben gevestigd komt bovendien vaak huiselijk en seksueel geweld voor. Vooral meisjes zijn

daar de dupe van. In Colombia, maar ook elders in de wereld worden juist zij mishandeld, miskend en misbruikt. Alleen omdat ze meisje zijn. Met de campagne 'Because I am a Girl' komt Plan Nederland op voor de rechten van meisjes in ontwikkelingslanden en verbetert hun levensomstandigheden en toekomstkansen. Zo maakt Plan de jeugd van veel meisjes een stuk veiliger.

Plan Nederland ontving dit jaar 3,4 miljoen euro van de Postcode Loterij. Sinds 1998 ontving deze organisatie dankzij onze deelnemers in totaal 21,9 miljoen euro. Door mee te doen met de Postcode Loterij steunt u met

50% van uw inleg Plan Nederland en nog 56 andere goede doelen.

Kijk op www.postcodeloterij.nl hoe wij samen het verschil maken.

Met z'n allen werken we aan een betere wereld.

Samen maken we het verschil.

De Postcode Loterij steunt 57 goede doelen. Ga naar www.postcodeloterij.nl

Mijn grootste mazzel

Op deze foto, gemaakt door de onvolprezen schoolfotograaf, ben ik zeven jaar oud. Ik woonde in een provincie stad in het zuiden van het land, samen met mijn vader, moeder en kleine zusje. Mijn leven was klein, overzichtelijk en vooral heel veilig. Ik ging graag naar school, liep tussen de middag naar huis om 'n boterham te eten en speelde na school met mijn vriendinnen uit de buurt. Als het 's avonds licht was, mocht ik na het eten ook nog buiten spelen. Ik had een mooie rode vouwfiets waar ik erg trots op was, veel kleren, een grote eigen kamer en minstens twee barbies. Mijn grootste mazzel? Dat ik als meisje opgroeide in West-Europa. Ook al had ik daar natuurlijk geen enkel besef van.

Daarom was ik erg trots op de productie 'Because I am a Girl' in het juni nummer 2008 van Marie Claire, waarin we de positie van meisjes wereldwijd onder de aandacht wilden brengen. Met die positie is het namelijk niet best gesteld, zo blijkt uit een rapport van Plan. Meisjes zijn wereldwijd slachtoffer van seksueel geweld en mensenhandel en hebben slecht toegang tot onderwijs en goede gezondheidszorg. Zij zijn, kortom, niks meer dan tweederangsburger.

Een paar cijfers. Terwijl u dit leest, worden iedere minuut vier meisjes verminkt door meisjesbesnijdenis. Dat zijn er twee miljoen

per jaar. Het komende uur sterven er wereldwijd acht meisjes aan de gevolgen van een illegale abortus. Per jaar zijn dat er 68.000. 62 Miljoen meisjes gaan nog steeds niet naar school. En meer dan 900 miljoen vrouwen en meisjes leven van één dollar per dag of minder. Ongelooflijke cijfers, die desondanks een beetje abstract blijven. In ons verhaal in Marie Claire kregen deze cijfers een gezicht. Zoals Gulsuma uit Afghanistan, die op haar vierde door haar vader werd verkocht aan een familie die haar tot een huwelijk dwong met hun zesjarige zoon. Zeven jaar werd zij mishandeld en als slavin behandeld, totdat ze de kans zag te vluchten. Nu woont ze in een weeshuis.

Ik weet het, het zijn geen vrolijke verhalen. Maar dat was voor mij meteen de belangrijkste reden om 'ja' te zeggen toen Plan Nederland mij kwam vragen of Marie Claire de campagne 'Because I am a Girl' zou willen ondersteunen. Twee jaar lang wil deze hulporganisatie de positie van meisjes onder de aandacht brengen. En Marie Claire zal de lezeressen op de hoogte houden van de resultaten. Want verdienen niet alle meisjes dezelfde toekomst?

Sandera Krol
Hoofdredacteur Marie Claire

Betrokkenheid bij koffieboeren in Luwero, Uganda

Douwe Egberts ondersteunt al sinds 1999 Plan-projecten die koffieboeren in Luwero, Uganda in staat stellen toegang te krijgen tot de wereldkoffiemarkt. Dit leidt uiteindelijk niet alleen tot verbetering van de koffiekwaliteit, maar ook tot inkomensverbetering van de koffieboeren en een beter toekomstperspectief voor hun kinderen. Een bezoek van DE-medewerkers aan het project leidde tot het initiatief om een DE-koffiemok te laten bedrukken met tekeningen van Ugandese kinderen en deze ten behoeve van het project te verkopen in de DE-geschenkenwinkels.

DOUWE EGBERTS
NEDERLAND

Plan

Voor de toekomst
van een kind

Millenniumdoelen: de resultaten van Plan

Uit een onderzoek naar de effectiviteit van de werkwijze van Plan ('The effectiveness of Plan's Child Centered Community development') werd vorig jaar al duidelijk dat de bijdragen van Plan aan het realiseren van de millenniumdoelen vooral zichtbaar zijn bij het uitbannen van extreme armoede en honger (millenniumdoel 1), het realiseren van basisonderwijs voor alle kinderen (millenniumdoel 2), het terugdringen van kindersterfte (millenniumdoel 4) en bij het realiseren van betere toegang tot water en sanitatie in het kader van duurzaamheid en draagkracht van het milieu (millenniumdoel 7). Ook dit verslagjaar boekte Plan resultaten.

Bijdragen van Plan aan het realiseren van millenniumdoel 1:

9.599 families ontvingen beter zaaigoed; 1.664 groepen en 3.795 families kregen microfinanciering; 5.135 mannen en jongens en 9.433 vrouwen en meisjes volgden een vakopleiding; 3.075 volwassenen volgden een bedrijfskursus; 2.822 families kregen betere opslagmogelijkheden voor graan; 10.564 proefakkers werden in gebruik genomen; 69.799 boeren kregen een landbouwopleiding; 537.754 fruitbomen zijn geplant; 281 gemeenschappen kregen noodhulp na een natuurramp...

Bijdragen van Plan aan het realiseren van millenniumdoel 2:

65.131 meisjes en 56.997 jongens konden naar school omdat hun schoolgeld werd voldaan; 2.048 kleuterleerkrachten werden opgeleid; 52.800 kleuterscholen kregen speelgoed; 17.633 basisschoolleerkrachten werden opgeleid; 81.432 boekenpakketten zijn ter beschikking gesteld aan bibliotheken;

1.074 schoolgebouwen zijn gebouwd of gerenoveerd; 4.994 sets schoolmeubilair zijn beschikbaar gesteld aan scholen; voor 26.712 meisjes en 21.784 jongens konden naar het voortgezet onderwijs omdat het schoolgeld is betaald; 21.301 kinderen namen deel aan educatieve evenementen; 13.309 voorlichtingscampagnes over kinderrechten, waaronder het recht op onderwijs...

Bijdragen van Plan aan het realiseren van millenniumdoel 4:

10.000 kinderen en volwassenen kregen een gezondheidstraining; 43.361 vrijwilligers kregen een training in gezondheidszorg; 42.480 kinderen kregen een 'peer-to-peer'-training in het geven van gezondheidsvoorlichting aan leeftijdsgenootjes; 469.653 kinderen zijn ingeënt; 99 medische posten zijn gebouwd en 83 bestaande posten zijn gerenoveerd; 44 radioprogramma's over gezondheidsissues werden uitgezonden en 391 radioprogramma's voor kinderen; 212.166 kinderen kregen in totaal 2.041.932 aanvullende maaltijden; 35.574 kwetsbare kinderen kregen voedingssupplementen; 83.099 kinderen kregen een ontwormingskuur; 400 straatkinderen kregen medische begeleiding; 22.396 kinderen kregen seksuele voorlichting; 4395 kinderen en volwassenen kregen in training in het geven van voorlichting over HIV en aids; 263.671 geïmpregneerde muskietennetten werden gedistribueerd om malaria te voorkomen; 67.421 kinderen kregen een behandeling tegen darmparasieten...

Bijdragen van Plan aan het realiseren van millenniumdoel 7:

1.974 bronnen en putten zijn aangelegd; 2.412 gemeenschappen kregen een opvangsysteem voor regenwater; 8.688 waterpunten zijn aangelegd; 35.941 wc's zijn gebouwd of gerepareerd; 1.298 wc's zijn aangelegd op scholen; 1.554 families kregen een biogasinstallatie...

Powervrouwen

Op hun eigen manier en op hun eigen terrein maken zij allemaal verschil in de wereld, waarin zij iets willen betekenen. Vier powervrouwen over praktisch idealisme, iets teruggeven en de millenniumdoelen: "die zijn niet alleen belangrijk voor de arme landen."

De omroepdirecteur

“Ik wil een brug slaan tussen mensen die geloven in verandering”

Ze was VPRO-journaliste, werkte als vredesactivist op de Balkan en streed tegen armoede en onrecht in Afrika. Nu inspireert Tanja Lubbers (43) met praktisch idealisme bij omroepvereniging LLIiNK. “Ik ben sterker geworden door verantwoordelijkheid te nemen.”

“Ik ben mijn carrière begonnen als televisiejournalist bij de VPRO. In 1999, vlak na de Kosovo-crisis, werkte ik aan een programma in en over de Balkan. De dreiging van nieuwe conflicten was overal voelbaar. Journalisten waren over het algemeen cynisch. Ook in Macedonië, het land waar ik werkte, zou weldra oorlog uitbreken. Cynisme is een kwaal waar veel journalisten last van hebben. Ze zijn kritische buitenstaanders die niet snel geloven in positieve verandering. Maar als je niet oppast, gaat cynisme in je lijf zitten, zeker als je voor je werk van de ene naar de andere brandhaard reist. Van enig geloof in positieve verandering, in het stukje bij beetje beter maken van de wereld, blijft dan weinig over.”

Tegen de klippen op

“Niets is makkelijker dan cynisch achterover leunen en klagen dat het nooit wat wordt met de wereld. Ik houd niet van cynisme. Niet in de media en niet in mijn eigen leven. Ook ik heb twee stemmetjes in mijn hoofd die regelmatig bonje maken. Het ene stemmetje is kritisch en beschouwend; het andere heeft iets van een rasoptimist. Ik kies voor de optimist in mezelf. Optimisme is nodig; vooral in tijden dat het tegenzit. In optimisme schuilt kracht. Dat leerde ik in mijn Balkantijd; ik zag juist overal mensen die tegen de klippen op aan de toekomst werkten. Rond 2000 had ik genoeg van de rol van kritische buitenstaander. Ik had me te zeer laten inspireren door mensen die in een verscheurde regio aan wederopbouw werkten. Daar

wilde ik aan bijdragen. Ik solliciteerde bij Pax Christi en hielp in Skopje het concert Rock for Peace organiseren. Terwijl in de bergen rondom ons granaten ontploften, zongen etnische zangers over vrede. Sindsdien wil ik een brug slaan tussen mensen die geloven in verandering.”

Armoede oplossen

“Voordat ik aantrad als directrice bij LLIiNK, werkte ik voor ontwikkelingsorganisatie Oxfam Novib. In Afrika heb ik van dichtbij armoede en onrecht gezien. Hoe langer ik er mee te maken had en hoe meer ik er over te weten kwam, des te sterker werd mijn geloof dat armoede en onrecht oplosbaar zijn – daarom zijn de millenniumdoelen ook zo belangrijk. Onze generatie kan armoede oplossen, door te zorgen voor eerlijke economische verhoudingen. Met het afsluiten van eerlijke handelsverdragen en het kwijtschelden van schulden kunnen we een grote sprong voorwaarts maken. Dat is geen zaak van politici en economische machthebbers alleen; iedereen kan de handschoen oppakken. Je kunt ander werk of een andere bank zoeken, je gedrag als consument aanpassen, politiek actief worden of een goed doel steunen.”

Praktisch idealisme

“Bij LLIiNK geloven we in praktisch idealisme: een betere, rechtvaardiger wereld is mogelijk - en iedereen kan een bijdrage leveren. Zelf had ik ook nooit gedacht dat ik omroepdirecteur zou worden en leiding zou geven aan een idealistische organisatie. Dat ging natuurlijk niet vanzelf. Er is lef en kracht nodig om ergens voor te gaan staan. Ook heb ik de nodige cursussen gevolgd om verantwoordelijkheid te kunnen dragen. Naarmate ik telkens meer verantwoordelijkheid nam, voor mijn eigen leven of het leven van anderen, ben ik als mens gegroeid en sterker geworden. Daarin ben ik helemaal niet uniek. Dat kan iedereen.”

De supermama

“De wereld is groter dan Bilthoven”

Ze heeft drie jonge kinderen en een veeleisende baan bij een bank. Toch besloot Geriëtte Buisman (40) tijd vrij te maken voor vrijwilligerswerk bij Plan Nederland. “Ik ben innerlijk beter in balans nu ik me niet meer alleen focus op mijn eigen geluk.”

“Ik ben regiocoördinator voor Plan Nederland in de provincie Utrecht. Met een team vrijwilligers ga ik in 2009 geld inzamelen voor veilig drinkwater in Zambia en voor de campagne ‘Because I am a Girl’. We benaderen scholen en serviceorganisaties zoals de Rotary en zorgen voor regionale publiciteit. Dat is alles bij elkaar een behoorlijke klus. Om het overzichtelijk te houden, hebben we een jaarplanning met haalbare doelen opgesteld. Dat helpt ons gestructureerd te werken. Ik was vooral verrast dat ook jonge mensen tijd willen vrijmaken; echt fantastisch. Ik durf te wedden dat we samen een mooi resultaat neerzetten.”

Bevoorrechte positie

“Ik heb altijd tegen mezelf gezegd: ‘als de kinderen naar school zijn, wil ik iets voor de wereld betekenen’. De laatste tijd begon dat voornemen te knagen. Ik ben onlangs veertig geworden en liep rond met vragen als: waar sta ik, waar wil ik naar toe, mist er iets in mijn leven? Ik keek in de spiegel en zag een gelukkig getrouwde vrouw met drie gezonde kinderen, een mooie baan en een fijn huis, in het welvarende Bilthoven. Ondanks, of misschien wel dankzij die bevoorrechte positie, besepte ik dat ik in ruil voor mijn geluk niets aan de wereld teruggeef. Goed, ik heb carrière gemaakt en heb ook een druk gezinsleven. Daardoor had ik nauwelijks tijd voor andere dingen. Maar nu ook mijn jongste kind naar school gaat, heb ik wekelijks twee ochtenden over voor een goed doel. Ik ben innerlijk beter in balans nu ik me niet meer alleen focus op mijn eigen geluk.”

Kindsponsor

“Wat me in Plan Nederland aanspreekt is de structurele, lokaal gerichte steun aan kinderen, waarbij zij de hoofdrol spelen. Plan noemt dat Child Centered Community Development. Plan staat voor tastbare, resultaatgerichte projecten voor bijvoorbeeld scholing, schoon drinkwater en voldoende voedsel. Ook helpt de organisatie in lokale gemeenschappen kinderarbeid te voorkomen. Ons gezin is voor € 21,50 per maand kindsponsor. Met dat bedrag steunen we in Zambia de vierjarige Eysaviel en diens familie. Kort na het tekenen van het sponsorcontract heb ik aangegeven dat ik graag iets meer wil betekenen voor Plan. Er is nog zoveel werk te doen. Ik geloof niet dat we alle problemen kunnen oplossen, maar iedereen kan wel een steentje bijdragen.”

Concrete projecten

“Millenniumdoelen leveren zeker een positieve bijdrage. Al merk ik dat de acht doelen bij veel mensen ook wel een beetje abstract overkomen. Een publiciteitsoffensief om de millenniumdoelen te promoten zou niet verkeerd zijn. Het is ook belangrijk dat de acht doelen aan concrete projecten gekoppeld worden. Zoals Plan het doet, bijvoorbeeld met de campagne ‘Because I am a Girl’, die zich richt op een van de meest kwetsbare groepen in ontwikkelingslanden: jonge meisjes. Uit betrouwbare statistieken blijkt dat zij er wereldwijd het slechtst aan toe zijn. Het gaat om gigantische aantallen meisjes die in armoede leven, geen onderwijs kunnen volgen, in de prostitutie belanden. Projecten die zulk leed verminderen, spreken aan. Dat zie ik bij mijn eigen kinderen. Die voelen zich nu verbonden met een kindje in Zambia en beseffen dat de wereld groter is dan Bilthoven.”

De pittige tante

“Praatjes vullen geen gaatjes; het gaat om politieke actie”

Lucienne Hoogmoed (18) was net zestien toen ze met een vriendin een benefietcontest voor Plan organiseerde. Meer succesvolle sponsoracties volgden. Met een T-shirt-actie voor 'Because I am a Girl' haalden ze zelfs RTL Boulevard. “Als je keihard werkt, bereik je iets.”

“Met mijn vriendin Charlotte Koelman organiseerde ik op m'n zestiende een bandcontest in Voorburg. Het concert was onderdeel van een opdracht voor maatschappijleer. We hebben de avond samen georganiseerd. Zonder enige ervaring. Zelf alles uitzoeken en gewoon doen, zonder al te lang na te denken. Van de avond zelf hebben we niet veel meegekregen. Tot op het laatste moment waren we druk bezig met organiseren. Er kwamen 350 bezoekers naar tien bandjes luisteren. Da's best veel. Na afloop konden we 1.200 euro aan Plan Nederland overmaken. Als je een paar maanden keihard werkt, kun je werkelijk iets bereiken.”

Fair Trade

“Ik vind het leuk om dingen te bedenken. Telkens iets nieuws organiseren en kijken waar het schip strandt. Na die benefietavond deden we mee aan het RTL-programma 'Heel Holland Helpt'. Om geld in te zamelen voor het goede doel hebben Charlotte en ik een T-shirt-actie bedacht voor 'Because I am a Girl'. We lieten coole shirts ontwerpen bij een atelier en wilden die via Hypes verkopen aan Nederlandse meisjes. Mode spreekt aan. Via mode kun je je boodschap overbrengen. Om te kunnen investeren wonnen we 1.000 euro voor onze actie. Daar zijn Fair Trade T-shirts van gekocht, die in het atelier zijn bedrukt. Voor publiciteit zijn we naar Hilversum gegaan.

We haalden zelfs RTL Boulevard. De opbrengst van ongeveer 5.000 euro is geïnvesteerd in een meisjesproject in Andra Pradesh in India.”

Pittige tante

“We zaten in ons examenjaar. Om de T-shirt-actie mogelijk te maken, hebben we vrij gekregen van de rector. Daarna zijn we weer snel in de boeken gedoken. Dat was niet gemakkelijk. Ik ben altijd breed geïntereerd en in de wereld geïnteresseerd geweest. Ik hou van discussiëren, kom voor mezelf op en vind dat andere meisjes en vrouwen dat ook moeten doen. Op mijn diploma-uitreiking ben ik een pittige tante genoemd. Zolang ik daarmee een voorbeeld ben voor anderen, vind ik dat ok. Na mijn examen ben ik Communicatiewetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam gaan studeren. Ik wil ooit iets doen met organisatiemanagement. Niet perse bij een goed doel, want ik ben naast idealistisch ook best commercieel ingesteld.”

Acht millenniumdoelen

“Mijn drive? Ik wil mensen bewust maken van de ongelijkheid in de wereld. Dat veel meisjes niet naar school kunnen, geen individuele vrijheid hebben en seksueel misbruikt worden, is echt absurd. Meisjes zijn niet minder dan jongens. Het is goed dat er acht millenniumdoelen zijn die armoede en ongelijkheid willen beëindigen. Maar praatjes vullen natuurlijk geen gaatjes. Het gaat uiteindelijk om politieke actie. Ook veel individuele initiatieven kunnen het verschil maken. Als je een mooi plan of product hebt, doen mensen al snel mee en zijn ze best vrijgevig. Ik snap dat niet iedereen altijd tijd of geld over heeft. Maar het is zeker de moeite waard. Charlotte en ik hebben mooie bedragen opgehaald en hebben ook heel veel geleerd van onze sponsoracties.”

De hoofdredacteur

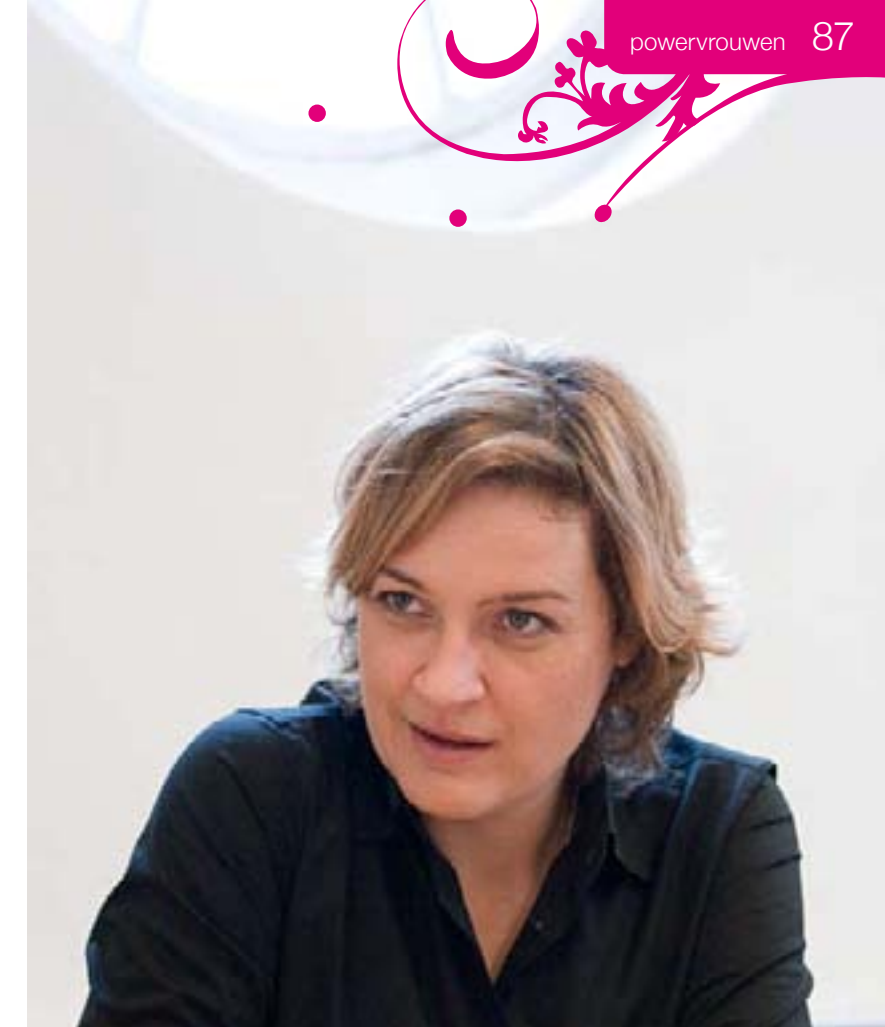
“Emancipatie moet iedere dag bevochten worden. Ook in Nederland”

Margriet van der Linden (38) is sinds september 2008 hoofdredacteur van feministisch maandblad Opzij. Gelijkwaardigheid tussen mannen en vrouwen is volgens haar in Nederland nog lang niet gerealiseerd. “Millenniumdoelen zijn er niet alleen voor arme landen.”

“Op 30 juni 2007 was ik betrokken bij het Akkoord van Schokland. Bedrijven, organisaties, ministeries, bekende en onbekende Nederlanders spraken die dag af hoe ze willen bijdragen aan de millenniumdoelen. Sindsdien hoor en lees ik af en toe berichten die me aan de doelstellingen herinneren. Bert Koenders, de minister voor Ontwikkelingssamenwerking, heeft zich pas nog boos gemaakt over geweld tegen vrouwen. In het bloedige conflict in Congo is dat aan de orde van de dag. Er wordt op grote schaal vermoord, verkracht en geplunderd. Internationale conflicten met een dergelijke omvang zetten de millenniumdoelstellingen in een keer onder druk. Toch is het goed dat ze er zijn. Ze hebben een hoog aspiratiegehalte. Ze inspireren en zetten aan tot actie. Maar ze kunnen ook van de ene op de andere dag door de praktijk worden ingehaald.”

Vrouwen verdienen minder

“Millenniumdoelen zijn er niet alleen voor arme landen. Ook in Nederland is genoeg werk aan de winkel. Millenniumdoel 3, mannen en vrouwen gelijkwaardig, is hier verre van gerealiseerd. Er is een sterke scheefgroei in topfuncties in het bedrijfsleven, vrouwen verdienen minder dan mannen en er zijn ook veel meer vrouwen dan mannen die parttime werken. Voor een vrouw zou de persoonlijke financiële onafhankelijkheid en zekerheid heel belangrijk moeten zijn. Dat lukt niet als je in deeltijd werkt om de rest van de

tijd voor kinderen te kunnen zorgen. Sinds ik hoofdredacteur van Opzij ben, kan ik me behoorlijk opwinden over deze onderwerpen.”

Moslimes

“Ik heb vooral moeite met de hardheid, het gemak en het opportunisme waarmee gediscussieerd wordt over zaken die vrouwen aangaan. Valt het bijvoorbeeld niet op hoeveel witte mannen ineens het woord emancipatie in de mond nemen als het over moslima's gaat? Spreek diezelfde mannen aan op ongelijke beloningen of de vrouw als lustobject en ze geven niet thuis. Emancipatie moet iedere dag bevochten worden. Niet alleen in Congo of Saudi-Arabië, maar ook in Nederland. Als hoofdredacteur van Opzij wil ik mijn bijdrage leveren. Ik word gevraagd voor discussies in het land en streef ernaar dat Opzij weer leidend wordt in het emancipatiedebat. We gaan onderwerpen agenderen en de politiek aanspreken op haar verantwoordelijkheid.”

Millenniumdoel 2

“Goed onderwijs voor iedereen is de sleutel tot een beter leven. Onderwijs is een investering in de toekomst. Vooral voor vrouwen. In veel culturen zijn meisjes goed genoeg om de hut aan te vegen en voor het eten te zorgen, maar onderwijs is aan hen niet besteed. Het bereiken van gelijkwaardigheid tussen man en vrouw wordt dan wel een erg lange weg. Zonder studie journalistiek had ook ik mijn huidige maatschappelijke positie niet bereikt. Mijn collega's van Vrij Nederland publiceerden laatst een foto van een ceremonie van afgestudeerde Masterstudenten Geneeskunde van het VU Medisch Centrum in Amsterdam. Daar stonden opvallend veel vrouwen en opvallend veel allochtone vrouwen tussen. In het licht van de millenniumdoelen is dat een mooi signaal.”

Cadeaus die een verschil maken

In de webwinkel van Plan Nederland vind je cadeaus die in Nederland nou niet meteen voor de hand liggen. Maar voor kinderen in ontwikkelingslanden maken ze een groot verschil. Denk eens aan een geit, een kip of een waterpomp... Stuk voor stuk cadeaus met een toekomst. www.plannederland.nl/webwinkel

€ 8,-

Geboortebewijs

Miljoenen kinderen in ontwikkelingslanden hebben geen geboortebewijs. Dat is erg, want officieel bestaan ze daardoor niet. Bovendien kunnen ze geen aanspraak maken op hun rechten als staatsburger, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Voor maar 8 euro geef je een kind in Burkina Faso een geboortebewijs en een identiteit en rechten.

Kip

Voor een familie in Uganda is een kip meer is dan gewoon een kip. Want het fokken van kippen zorgt voor extra inkomsten. En de eieren dragen bij aan een gevarieerd dieet.

€ 13,-

Schoolspullen

Stel je voor: je gaat naar school maar je hebt geen pen en geen schrift om in te schrijven. Aan de orde van de dag voor veel kinderen in Mozambique. Met dit cadeau help je twee kinderen uit de brand: pennen, schriften en schoolboeken, voor een heel schooljaar!

€ 20,-

€ 52,-

Waterpomp

Wij hoeven de kraan maar open te draaien... Maar voor heel veel kinderen in ontwikkelingslanden is water een schaars goed, waar zij vaak uren voor moeten lopen. En dan is het water niet eens gegarandeerd veilig om te drinken. Met dit cadeau draag je bij aan een waterpomp en geef je kinderen veilig water, maar ook tijd om te spelen en een betere gezondheid.

€ 40,-

Geit

Een geit is vaak het begin van een beter leven voor een familie in Uganda. Want geiten zorgen voor gezonde melk en kaas, en voor extra inkomsten. Behalve een geit, geef je met dit cadeau bovendien een praktische training cadeau in het verzorgen van vee.

€ 32,-

Speelgoed

Educatief speelgoed voor Boliviaanse peutertjes stimuleert hun creativiteit en hun communicatieve en motorische vaardigheden. Terwijl de kinderen er gewoon naar hartelust mee spelen.

€ 6,-

Klamboe

Elke halve minuut sterft een kind aan malaria. Vooral kinderen onder de vijf jaar en zwangere vrouwen zijn extra kwetsbaar. Slapen onder een klamboe beschermt hen tegen de steken van de malariamug en kan het aantal malariaslachtoffers enorm terugdringen. In Kameroen strijdt Plan tegen malaria en jij kunt daarbij helpen. Geef een klamboe cadeau en bescherm een kind.

Kist vol boeken

Een kist vol plaatjesboeken, voorleesboeken en jeugdboeken, maar ook spelletjes en educatief materiaal, voor kinderen in Cambodja. De boekenkist reist met een speciale mobiele bibliotheek langs verschillende dorpen in Cambodja, zodat heel veel kinderen er plezier van hebben.

€ 9,-

"De verhalen zijn te heftig om te bevatten"

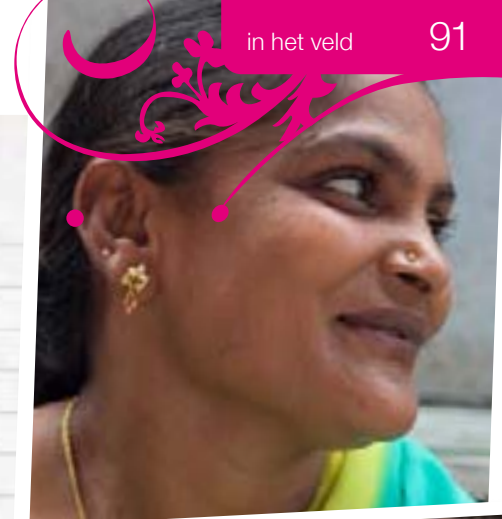
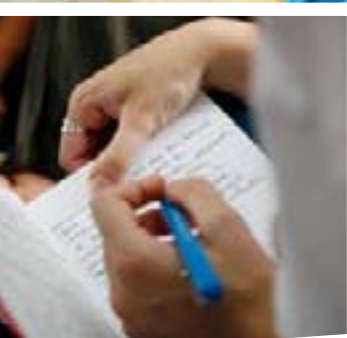
In het kader van de campagne 'Because I am a Girl' reisden zeven Nederlandse jongeren afgelopen zomer naar de Indiase deelstaat Andra Pradesh. voor de productie 'Girls in the Picture', een project van Plan Nederland en de Nationale Jeugdraad, spraken ze daar met meisjes over hun leven en hun toekomstdromen, over uithuwelijking, prostitutie en hiv/aids, maar ook over hobby's en vriendinnen. **Wieke Vink (A)**, lid van de Youth Board van Plan Nederland, was erbij.

Trieste verhalen, positieve vibe

'Vandaag gaat het dus echt beginnen. Na drie dagen wennen aan het weer, de mensen en de cultuur, start vandaag datgene waar we eigenlijk voor gekomen zijn: het bezoeken van projecten van Plan India om meisjes, moeders en madames (= vrouwelijke pooier) te interviewen. Tijdens ons bezoek aan het HELP-project krijgen de termen 'dancing girl' en 'sex worker' plotseling een gezicht en zitten naast me in de persoon van meisjes van mijn eigen leeftijd. Heftig! Erg schrijnend is het gehandicapte meisje dat steeds bij me komt staan en een arm om me heen slaat. Van de tolk hoor ik dat ze misbruikt en mishandeld is. Toch voel ik me ondanks de trieste verhalen eerder vrolijk dan verdrietig. De positieve vibe is enorm: overal stralende ogen, lachende gezichten en spelende kinderen.'

Heftig interview

'Naga Lakshmi, het meisje dat ik vandaag met reisgenootje Disa interview, zit pas tien dagen in het opvanghuis. Ze werd op haar tiende door een kinderhandelaar opgepikt en kwam in een bordeel terecht. Ze ontsnapte en riskeerde haar eigen leven door de politie te waarschuwen en de andere meisjes uit het bordeel te bevrijden. Terug thuis wilde ze voor haar zieke moeder zorgen, maar haar tante stak daar een stokje voor en dwong haar te trouwen. Naga wilde niet, tante wilde wel en dus sloeg ze haar in een coma. De verhalen zijn te heftig om te bevatten en daarom zijn het juist de kleine dingen die je raken. Dit meisje is zestien, maar heeft de bruidsschat van haar zusje bij elkaar gesekst. Ik zou willen huilen, maar doe het niet. Wie ben

ik om te gaan lopen janken, terwijl zij zo open en vol kracht voor mij zit?

Na afloop van het interview vertelt onze tolk dat Naga aan ons meer heeft verteld dan aan haar hulpverleners. Het voelt supercool en als een grote eer dat deze prachtige, krachtige meid bereid is geweest haar verhaal zo openhartig met ons te delen.'

Husband, madame?

'Trouwen uit liefde gebeurt in India niet veel. 'Arranged marriage' is het helemaal: zodra je als meisje ongesteld bent, ben je uithuwelijkbaar en zullen je ouders of andere familie een goede huwelijkskandidaat voor je zoeken. Ik ben zeventien en had dus in India al lang getrouwd kunnen zijn, inclusief twee kinderen en een eventuele hiv-besmetting. Dat besef wordt er nog eens extra ingeslagen door de alsmaar terugkerende vraag 'Husband, madame?'. Nee, ik ben niet getrouwd en nee, ik heb geen kinderen. En ja, ik ben zeventien. Gelukkig is er voor mij nog hoop. Ik woon bij mijn rijke - want blanke - ouders, dus die zullen zeer binnenkort vast een goede man voor mij regelen en de bruidsschat betalen. Lucky me.'

oude gezichten en baby's

'welcome to my home!' vol trots staat een kleine, maar statige directeur ons op te wachten bij zijn opvanghuis voor ex-prostituees. Het gebouw valt bijna uit elkaar van ellende en stelt in westerse, materialistische ogen niet veel voor, maar de man staat te stralen bij de ingang. De meisjes die hier zitten hebben heftige dingen meegemaakt. Ze zijn mishandeld en misbruikt. Ze hebben oude gezichten en baby's in hun buik of op hun arm. ik voel me heel klein en machteloos, maar tegelijkertijd vind ik hoop in de passie van de directeur. Hij is het soort man dat je zou willen knuffelen, maar dat uit respect niet doet. Uit een stoffige oude doos tovert hij een retro-camera voor een groepsfoto en dus lach ik mijn liefste lach. Ik sla een arm om het meisje in gele sari naast me. Ze kijkt me zo dankbaar aan, dat ik heb gevoel heb iets te hebben losgemaakt dat heel diep weggestopt heeft gezeten.'

Plan Nederland voortrekker voor internetplatform

Digitale ontmoetingen met kinderen en hun familie

Plan heeft zichzelf een nieuwe opdracht gesteld: doelen realiseren door optimaal gebruik te maken van internet en andere nieuwe media. Met het project Sponsorship 2.0 gaat Plan Nederland met deze opdracht aan de slag. "Toekomstig succes is in belangrijke mate afhankelijk van de inzet van internet en andere nieuwe media."

Contact met een kind ver weg, met een foto, een kaart, een brief. Dat hoort sinds de oprichting in 1937 tot de signatuur van Plan. Maar de manier van communiceren tussen bijvoorbeeld kinderen en hun sponsors is na ruim 70 jaar hard aan vernieuwing en verruiming toe. Onder de naam Sponsorship 2.0 – waarbij 2.0 staat voor interactief - startte Plan Nederland afgelopen jaar daarom een ambitieus, internationaal project om een internetplatform voor ontwikkelingswerk te realiseren. "Het is niet meer van deze tijd om voor je sponsors en donateurs te bepalen hoe zij een bijdrage moeten leveren aan ontwikkelingswerk," licht Business Development manager José Gerards toe. "Ook kunnen en willen wij niet afdwingen dat onze kindsponsors contact onderhouden met een kind."

API's, widgets en gadgets

Een van de doelstellingen van Plan is weliswaar om mensen wereldwijd met elkaar in contact te brengen, maar de manier waarop en wanneer ze

dat doen, moeten ze zelf kunnen bepalen. Dat is de gedachte die anno 2008 overheerst. Daarbij geven de mensen in de landen waar Plan werkt zelf natuurlijk ook aan wat ze nodig hebben. Gerards: "Plan gaat zich gedragen als een vraaggerichte organisatie. Als sponsors ideeën aandragen om mensen in ontwikkelingslanden te helpen, willen wij ze ondersteunen en die ideeën mogelijk maken. Denk bijvoorbeeld aan een initiatief om geld in te zamelen voor de oprichting van een gezondheidspost. Het is niet meer one size fits all, maar zoveel mogelijk voor elk wat wils. Een internetplatform is een uitgelezen medium om contacten tussen mensen wereldwijd te stimuleren."

Het project Sponsorship 2.0 is een visie voor de toekomst, gebaseerd op onder andere de ontwikkelingen van en op het web, onderstreept Gerards. "Op het web kun je mensen ontmoeten, en tools vinden zoals API's, widgets en gadgets. Willen wij als goed doel meetellen in de ogen van de consument, dan moeten wij de ontwikkelingen op het web op de voet blijven volgen. De toekomst voor Plan ligt in een internetplatform waar mensen elkaar kunnen ontmoeten, impulsen krijgen, met anderen in gesprek raken, over zaken die hen raken of over onderwerpen in de media. Ook moeten mensen hier eigen initiatieven kunnen nemen, zoals een eigen project opstarten. Het platform dat wij voor ogen hebben, wordt een digitale, sociale community op zich ten behoeve van kinderen. Geen

simpele website dus, maar een ontmoetingsplek en een actieplatform. En als wij in staat zijn onderwerpen aan te dragen die voor consumenten relevant zijn, is de kans groot dat die consumenten op grond van eigen betrokkenheid donateur willen worden."

Digitale ontmoetingen

Uitgangspunt is dat het platform ook digitale ontmoetingen mogelijk maakt met de kinderen en hun families in de landen waar Plan werkt. Daardoor is, veel meer dan voorheen, gelijkwaardige communicatie mogelijk tussen de communities in ontwikkelingslanden en de sponsors, vertelt programmacoördinator Chris Soebroto. "Mensen daar staan te trappelen om hun verhalen, visies en denkbeelden op het web kwijt te kunnen. En de communities kunnen via het Plan-platform onderling informatie en ideeën uitwisselen.

De toegang tot het internet is daarbij op korte termijn misschien nog een belemmering. Maar alle Plan-kantoren in de 49 programmalanden hebben internetverbindingen, hoewel de kwaliteit ervan nogal verschilt. Bovendien zijn er in de dorpen en sloppenwijken waar geen internet is, voldoende ontwikkelingen die het platform tot een succes kunnen maken, vertelt Soebroto. Daar hebben veel jongeren namelijk een mobieltje met internet-toegang. Vaak worden die gebruikt als spreekbuis voor de hele community. Soebroto: "Wat je nu ziet gebeuren, is dat ze verhalen over hun leven via mobieltjes uploaden op het web. Daardoor ontstaat er begrip over en weer, en leren mensen van elkaar. De technologie hiervoor is vrij eenvoudig, we kunnen die in Sponsorship 2.0 stap voor stap inbouwen. Waarschijnlijk zal het platform in eerste instantie vooral in Azië goed gebruikt worden, omdat daar een goede internetdekking is. Maar ook in Guinee Bissau of Paraguay, om maar twee landen te noemen, zal het niet lang meer duren."

Tool – een hulpprogramma dat bepaalde handelingen voor een gebruiker makkelijker maakt of helemaal overneemt. API's en widgets zijn voorbeelden van tools.

API – (Application Program Interface), een methode die het mogelijk maakt om twee programma's met elkaar te laten communiceren.

Widget – Engels voor 'dingetjes', een miniwebsite die geplaatst kan worden op persoonlijke profielen op hyves, facebook, i-google en dergelijke.

Kostenbesparingen

Een belangrijk voordeel voor Plan is dat Sponsorship 2.0 voor de organisatie aanzienlijke kostenbesparingen zal opleveren, want communicatie via internet vervangt immers een flinke papierstroom. Maar eerst moeten nog veel vraagstukken in een internationale business case worden uitgewerkt. Wat gaat het platform precies bieden? Welke risico's en obstakels zijn er? Welke technologie is geschikt? Welke 'need-to-have-zaken' moeten er op het platform komen en kan Plan dat leveren? Sponsorship 2.0 is een internationaal Plan-project waarin Plan Nederland een voortrekkersrol wil vervullen. Soebroto: "We gaan als pilot starten met een aantal landen die graag willen meedoen. Ik weet zeker dat de andere landen later alsnog aan boord komen." Of Sponsorship 2.0 een succes wordt, hangt af van de consument, meent José Gerards. "We moeten het stap voor stap doen, en al doende steeds een stukje leren. We wandelen op een weg en we weten nu nog niet precies hoeveel kronkels er zijn. Maar we gaan het wél doen!"

becauseiamagirl.hyves.nl

Sinds het najaar van 2007 is Plan Nederland goed vertegenwoordigd op het web. In het kader van de campagne 'Because I am a Girl' zetten twee meiden toen namelijk een 'Because I am a Girl'-hyve op. Een groot succes: in oktober 2008 waren er al meer dan 28.000 leden. Inmiddels is de hyve gekoppeld aan een tv-serie op MTV en is er een hippe widget ontwikkeld. Allemaal met het doel om jongeren te betrekken en te voldoen aan hun vraag: transparant zijn en gemakkelijk een kleine

donatie kunnen doen aan een concreet doel.

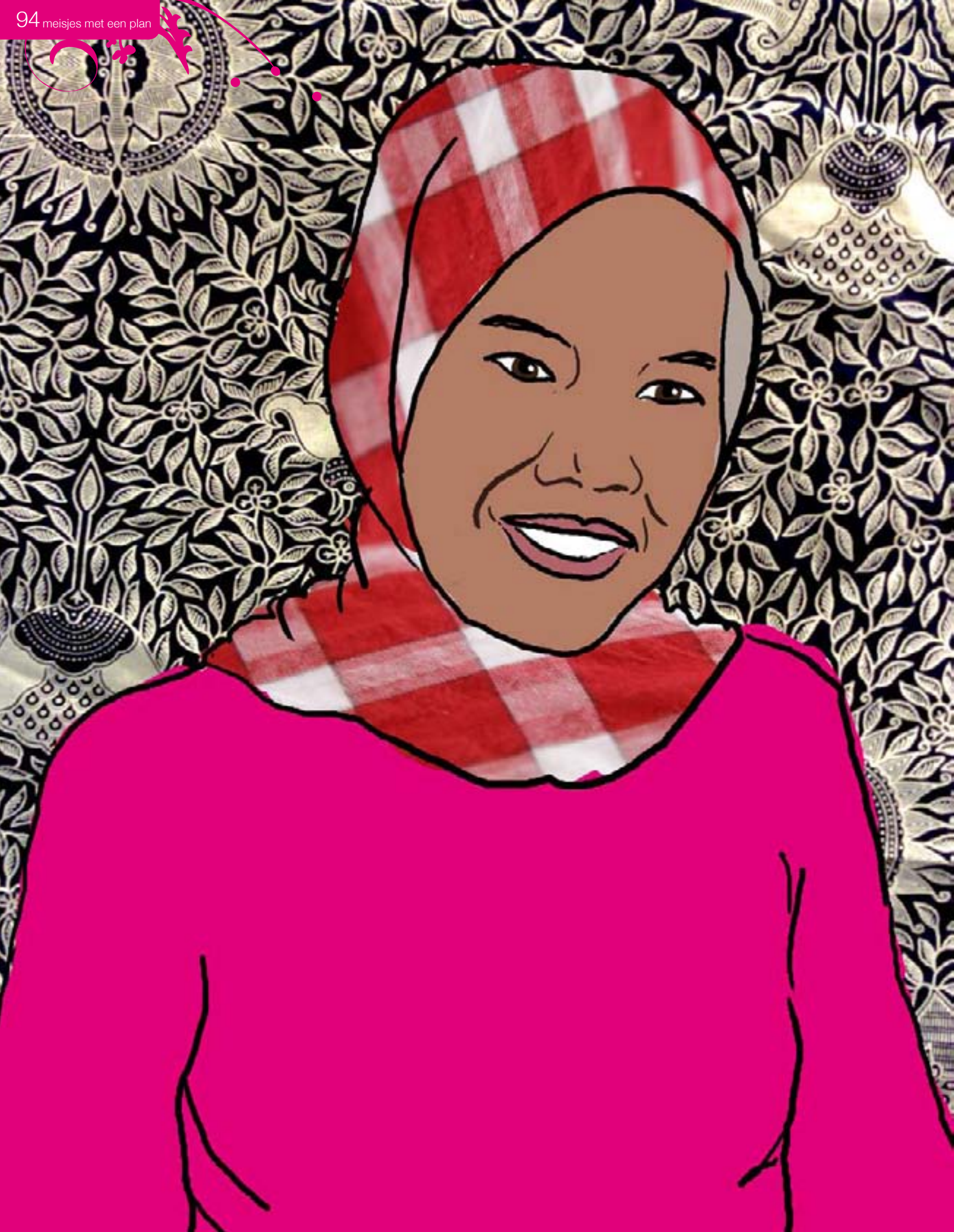
De Because I am a Girl-hyve is een sociale groep op het net rond het thema 'rechten van meisjes en vrouwen in ontwikkelingslanden.' Het sleutelwoord hierbij is relevantie: de hyve biedt gepersonaliseerde informatie, op een manier die jongeren zelf graag willen, en biedt een platform om echt iets te doen voor meisjes in de ontwikkelingslanden. Last but not least, op de hyve kunnen jongeren elkaar

ontmoeten en met elkaar discussiëren.

Campagnemedewerker Patrick van Ahee en Lydia Tiemens, projectcoördinator draagvlakversterking, houden de hyve 'dag en nacht' bij. Ze zijn erg enthousiast over het succes. Tiemens: "We zijn gewoon gaan zitten waar jongeren zitten. Het is hun medium en het blijkt te werken. Geweldig om te zien dat meisjes van 15 en vrouwen van 30 blogs schrijven om op te komen voor de rechten van meisjes.

De hyve is een internationaal platform waardoor mensen zich bewust worden van de situatie van meisjes wereldwijd en tegelijkertijd een ontmoetingsplek waar de hyves-leden hun mening kunnen geven, kunnen laten zien wat zij bijdragen en elkaar kunnen inspireren. Dit is helemaal hoe Plan in de toekomst wil gaan werken. En jongeren geven het voorbeeld."

Resa en de kinderen van Bantar Gebang

“Kinderen hebben recht op een menswaardig bestaan”

Op het Indonesische eiland Java woont Resa Aprianengsih (21), een bijzonder meisje met een bijzondere missie. Resa studeert, maar werkt ook als vrijwilliger bij Plan. Zij trekt zich het lot aan van de kinderen en jongeren die moeten leven op de grootste vuilnisbelt van Azië.

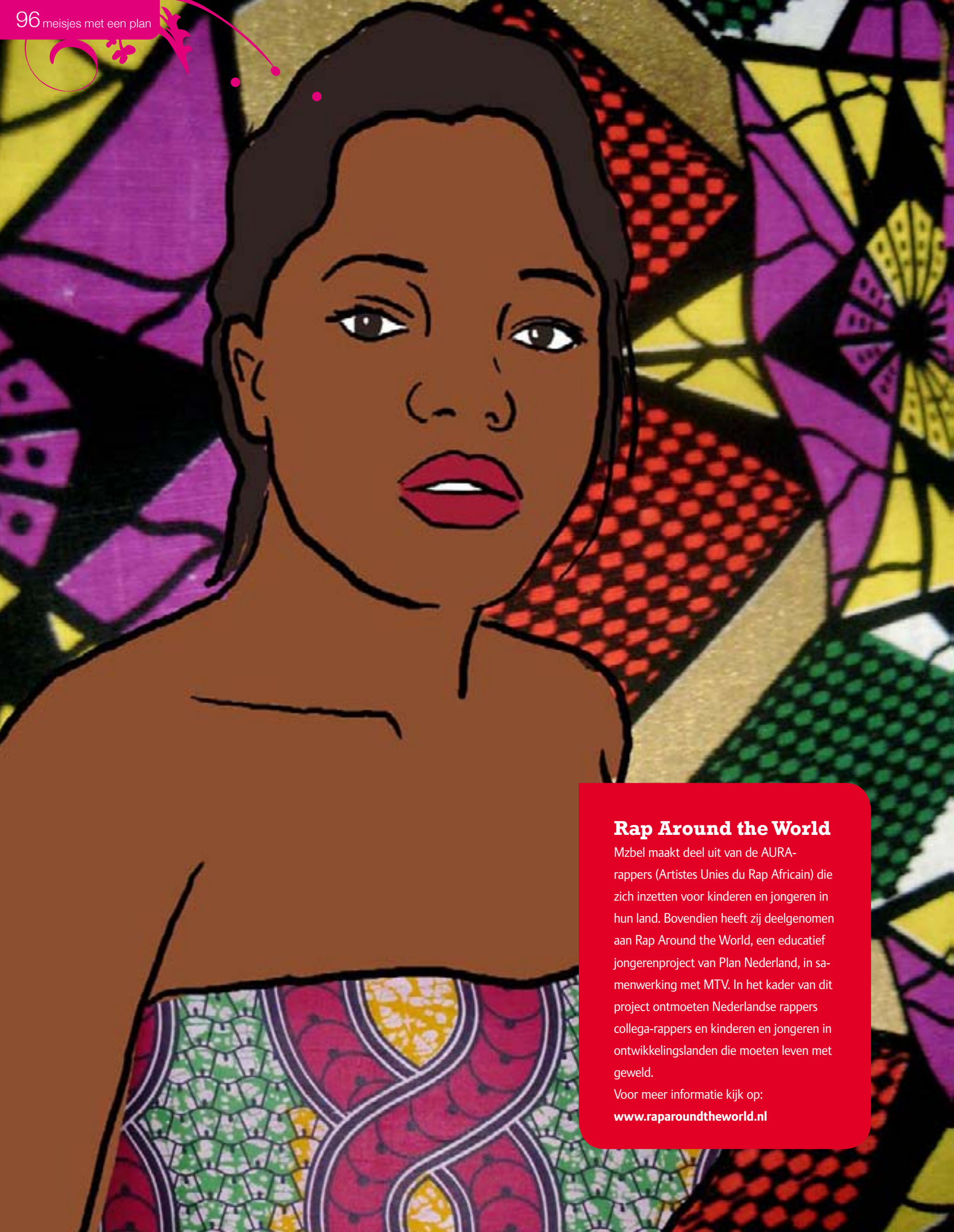
Bantar Gebang, een gebied van 100 hectare, geldt als de grootste vuilnisbelt van Azië. Bulldozers die af en aan rijden en huizenhoge bergen vuil. De stank went, de troosteloosheid niet. En toch is dit de woonplaats van zo'n 2.000 families. Dag in dag uit speuren ze met prikkers de vuilnishopen af, in de hoop iets te vinden wat nog enige waarde heeft. De kinderen, van wie velen ook op de vuilstort werken, worden volkomen aan hun lot overgelaten. Zij leven onder erbarmelijke omstandigheden, zonder sanitair en schoon drinkwater, zonder goed onderwijs en zonder enig recht van spreken. Het zijn de kinderen voor wie Resa een *sanggar* heeft opgezet. In deze kindergroep kunnen kinderen hun problemen uiten, en deze onder de aandacht brengen van ouders en lokale autoriteiten.

“Het opzetten van de *sanggar* was niet gemakkelijk”, zegt Resa. “De families waren erg wantrouwend over mijn motieven. In het begin had ik geen vaste plek waar ik met de kinderen samen kon komen, en werden we overal weggejaagd.”

In 2005 kwam het werk van Resa onder de aandacht van een lokaal televisiestation. Zo kwam het dat de kinderen een kans kregen om filmpjes over hun leven te maken en deze op tv uit te zenden. Geleidelijk aan kregen Resa en haar *sanggar* meer gehoor in hun gemeenschap. Steeds meer mensen luisterden naar wat de kinderen te zeggen hadden. Nog datzelfde jaar kwam er geld beschikbaar voor de bouw van een clubhuis in de achtertuin van Resa's ouders.

Resa: “De directeur van het tv-station heeft de *sanggar* feestelijk geopend, en er waren veel lokale leiders bij aanwezig. Nu hebben wij officieel bestaansrecht.”

Resa, die zelf de middelbare school heeft doorlopen, geeft de kinderen Engelse les. In de *sanggar* worden ook actuele thema's besproken, zoals de gevaren van aids, en wat je kunt doen om besmetting met het virus te voorkomen. Bovendien leren de kinderen computeren en zijn er creatieve activiteiten, zoals muziek en dans, toneel, poppentheater en schilderen. Resa: “Een poppentheater is een heel goed middel voor kinderen om hun problemen uit te beelden. We nodigen ouders en vertegenwoordigers van de lokale autoriteiten uit en dan vertellen de kinderen met de poppen hun verhaal.” Resa hoopt dat de kinderen op deze manier iets kunnen veranderen aan hun omstandigheden. Ze wil bereiken dat er in Bantar Gebang meer aandacht komt voor kinderen en dat het geweld tegen kinderen en misbruik van kinderen stopt. “Ik merk gelukkig dat de kinderen zich er steeds beter bewust van zijn dat ook zij rechten hebben. Het recht bijvoorbeeld om niet misbruikt te worden, en het recht op een menswaardig bestaan. Maar er is nog zo veel te doen om hun leven een beetje beter te maken. Sanitair aanleggen, bijvoorbeeld. En ervoor zorgen dat de kinderen worden geregistreerd, zodat zij een geboortebewijs hebben en aanspraak kunnen maken op allerlei voorzieningen. Daar gaan we met z'n allen naar toe werken!”

Rap Around the World

Mzbel maakt deel uit van de AURA-rappers (Artistes Unies du Rap Africain) die zich inzetten voor kinderen en jongeren in hun land. Bovendien heeft zij deelgenomen aan Rap Around the World, een educatief jongerenproject van Plan Nederland, in samenwerking met MTV. In het kader van dit project ontmoeten Nederlandse rappers collega-rappers en kinderen en jongeren in ontwikkelingslanden die moeten leven met geweld.

Voor meer informatie kijk op:

www.raparoundtheworld.nl

Mzbel brengt songs met een boodschap

Rapartieste Mzbel is een begrip in haar land, Ghana. Zelfs oma's weten wie de rapster is, al was het maar om haar pikante, controversiële kleding. Geboren in de sloppenwijken van de Ghanese hoofdstad Accra, wist zij haar leven tot een succes te maken. Nu zet zij zich in voor andere straatmeisjes in haar omgeving.

Mzbel werd op tweede kerstdag geboren als Nana Akua Amoah, de laatste in een rij van zeven meisjes. In haar geboorteplaats, de sloppenwijk James Town, lagen de kansen niet bepaald voor het oprapen; om haar heen woedde vooral de strijd om te overleven. Toch lukte het haar na de basisschool ook de middelbare school te doorlopen, een ongekende prestatie voor een meisje uit James Town.

Mzbel: "Ik wilde als kind altijd nieuwslezer worden. Daarom meldde ik me aan bij de school voor journalistiek, maar ik kon het studiegeld niet betalen, dus dat ging niet door."

Een cursus radio- en televisieproductie lag wél binnen haar mogelijkheden en na het afronden van de opleiding kreeg ze werk bij de radiostations GBC en Groove FM, waar ze kinderprogramma's mocht presenteren. Op aanraden van een vriend solliciteerde ze bij de Ghanese televisie. Ze werd aangenomen als productieassistente bij het jeugdprogramma 'Gold Blast'.

Mzbel: "Omdat ik de jongste was moest ik allerlei klusjes opknappen, zoals boodschappen doen, maar dat maakte me niet uit, want het gaf me een kans om opnames te leren monteren."

In 2002 kreeg Mzbel een baan bij Hush Hush studio's, een nieuwe Ghanese productiefirma. Het was daar dat zij in contact kwam met jonge rappers en ze haar eerste zelfgeschreven nummers rapte. Een van deze nummers werd opgenomen door Hush Hush Studio's en toen ging het ineens heel hard. Er werden posters van haar gemaakt, ze moest interviews geven en Nana Akua Amoah werd Mzbel. Een ster was geboren.

Inmiddels zijn Mzbel's raps dagelijks op de radio te horen. Haar bekendste nummer 'Sixteen' gaat over meisjes van zestien, die er misschien uitzien als een vrouw, maar nog niet toe zijn aan seks. Mzbel doet met haar song een oproep aan mannen om daar rekening mee te houden.

Een groot deel van Mzbel's songs gaat over meisjes in Ghana, vooral over straatmeisjes, waarvan er in Accra zo'n tienduizend zijn. De meeste meisjes komen in hun eentje naar de hoofdstad, dromend van een beter leven. De realiteit is anders. Vaak slapen ze in groepen op straat, omdat het anders te gevaarlijk is. Andere meisjes zoeken, in ruil voor seks met de huiseigenaar, een slaapplek op diens veranda. Daar blijven ze in elk geval in leven. Veel meisjes komen in de prostitutie terecht, krijgen aids of raken zwanger.

Mzbel, die zelf ook slachtoffer werd van seksueel misbruik, heeft haar huis geopend voor dertig straatmeisjes, die nu bij haar wonen. Meer passen er niet in. Voor andere meisjes in Ghana zet zij zich in met haar songs, waarmee zij een groot publiek hoopt te bereiken. Mzbel: "Misschien als mensen luisteren, dat er ooit iets veranderd en de situatie van meisjes verbetert. Misschien dat meisjes in Ghana dan meer kansen zullen krijgen. En die kansen zullen ze benutten. Dat weet ik als geen ander."

Laury vecht voor vrede in Colombia

Laury (16) is een vluchtelingenkind. Verjaagd uit haar geboortedorp is zij een van de vele slachtoffers van 'La Violencia', die haar vaderland nog steeds in z'n greep houdt. In Colombia vechten leger, guerrilla, paramilitaire groepen en drugsbendes al bijna vijftig jaar tegen elkaar. Het is een even schimmige als bloedige strijd, die al honderdduizenden levens heeft gekost

Laury leefde een rustig leven met haar ouders en zussen in het Colombiaanse gehuchtje Carmen de Bolivar. Maar daar kwam abrupt een einde aan toen een gewapende bende haar dorp binnenviel en een bloedbad aanrichtte. Laury en haar familie vluchtten naar de stad Cartagena, waar zij terecht kwamen in de wijk Nelson Mandela, in een tent die regelmatig werd vernield door tropische stortregens. Daar moesten ze de draad van hun leven weer zien op te pakken. Laury en een van haar zusjes konden naar school, maar haar andere zus moest werken om hun moeder bij te staan.

Het waren zware jaren, vertelt Laury, die gelukkig nog steeds op school zit. Zij sloot zich een paar jaar geleden aan bij een groep van zo'n 400 jongeren, die zich Jongeren voor Vrede (*Jovenes Constructores de Paz*) noemt, een initiatief van Plan International in Colombia. Je vindt er kinderen van negen jaar en jongeren van 22. Er zijn er bij die kunnen rappen en anderen die meer om salsa geven. De meesten zitten op school, maar er zijn er ook die werken of juist werkloos zijn. Maar wat ze gemeenschappelijk hebben, is dat ze allemaal schoon genoeg hebben van geweld, van pistolen, van verkrachtingen en van moorden. Zij zetten zich in voor vrede en voor een geweldloze oplossing van de conflicten en de criminaliteit in Colombia.

Dat doen ze door met zo'n 10.000 leeftijdsgenootjes op 72 scholen te praten over het geweld dat kinderen en jongeren bijna dagelijks meemaken. Ze leggen uit dat een moord geen oplossing is voor een probleem. Dat is voor veel kinderen echt iets nieuws; zo gewoon is gewelddadigheid voor hen. Ze zoeken kinderen op die lid zijn van een bende en proberen hen over te halen uit de bende te stappen. Als ouders hun kinderen slaan, gaan zij op huisbezoek en vertellen dat ook slaan een vorm is van geweld.

Ze laten ook hun stem horen in de krant en op de radio. Zij vormen nieuwe groepen, die op hun beurt weer andere kinderen en jongeren opzoeken en bij de activiteiten betrekken. En het werkt. UNESCO gaf het project in 2004 zelfs een prijs als een van de beste initiatieven van jongeren.

Laury wil de strijd voor vrede en geweldloosheid later ook in de nationale politieke arena voeren. Laury: "Ik wil de politiek in en de waarheid spreken en vrede stichten. Jongeren voor Vrede heeft me geleerd om in mezelf te geloven. Ik ben veranderd en daar ben ik erg blij om. Het is ook belangrijk dat ik heb gezien dat gewone mensen in andere landen zich ook inzetten voor vrede en voor de rechten van kinderen. Het maakt niet uit of je arm bent of rijk, welke godsdienst je aanhangt, wat voor taal je spreekt en wat de kleur is van je huid, we zijn allemaal verantwoordelijk voor een rechtvaardige samenleving en voor de naleving van kinderrechten."

Colofon

Dit jaarverslag is een uitgave van Plan Nederland
Februari 2009

Naar een idee van Patrick van Ahee, Selma Penseel, Saskia Reitsma

Op de cover

Janisha uit India was het gezicht van de voorjaarscampagne 'Because I am a Girl' en hoort daarom op de cover van dit jaarverslag.

Haar jurk is in werkelijkheid geel. Omdat op de cover de 'Because I am a Girl'-campagnekleur roze passender was, is de kleur met behulp van photoshop aangepast. Bij hoge uitzondering, want bij Plan Nederland worden foto's niet veranderd.

Jaarrekening

Jeroen Albers, Quirine van Heek, Paul Roosendaal

Conceptontwikkeling en coördinatie

Ulrike Schmidt

Redactie en eindredactie

Selma Penseel, Saskia Reitsma

Fotoredactie

Maurice Regensburg

Vormgeving

Ruth Catsburg

Aan dit jaarverslag werkten mee

Johannes Abeling, Jan Bannink, Alf Berg, Ruth Catsburg, Martineke Evers, Ann-Sophie Falter, Anne van Gelder, Jacqueline de Haas, Adam Hinton, Jim Holmes, Karima Lemghari, Sander Nieuwenhuys, Ashley Nijland, Geert van Kesteren, Margreeth Kouwenhoven, Sandera Krol, Mary Matheson, Birgit Meijer, Isabel Nabuurs, Nanneke Nix, Finbarr O'Reilly, Ans Petersen, Saskia Reitsma, Peter de Ruiter, Jacqueline Schadée, Sander Stoeper, Lydia Tiemens, Vera Timman, Elke Verhoeks, Michel Verschoor, Wieke Vink, Marianne Wenneker, Jan Zwart

Drukwerkbegeleiding

Michael Zandwijken

Grafische Productie

Chevalier International, FSC-gecertificeerd

Dit jaarverslag is CO₂neutraal geproduceerd en met 100% plantaardige inkt en op FSC-gecertificeerd 100% chloorvrij papier, gemaakt van duurzaam hout dat afkomstig is van duurzame plantages.

Plan Nederland
Van Boshuizenstraat 12
Postbus 75454
1070 AL Amsterdam

Telefoon: 020 549 55 55
Fax: 020 644 40 65
E-mail: info@plannederland.nl
www.plannederland.nl

Plan

Voor de toekomst
van een kind

Joop van den Ende

Mediatycoon en theaterproducent Joop van den Ende gaat Plan Nederland adviseren. Hij is toegetreden tot de Raad van Advies, die de directie gevraagd en ongevraagd adviseert over bijvoorbeeld programmaontwikkeling en ontwikkelingen in de markt. Voormalig minister van Financiën Onno Ruding is voorzitter.

'Ik wed dat ik het kan'

Plan Nederland blijft campagne voeren voor meisjes. Onder andere via de televisieshow 'Ik wed dat ik het kan', waarin mensen worden uitgedaagd bijzondere prestaties te leveren. Voor meisjes in ontwikkelingslanden.

In het volgende jaarverslag

Doorkijk naar verslagjaar 2009

Schaatsen en Zwemmen voor Water

In november weer van start: de grote landelijke scholierenactie van Plan Nederland voor veilig drinkwater in Afrika. Dit jaar schaatsen en zwemmen de kinderen voor drinkwaterprojecten van Plan in Zambia.

MTV-serie 'Because I am a Girl'

Drie zangeressen (Dennis, ELize en Giovanca), drie Nederlandse meiden, Plan Nederland en MTV werken samen aan het verwezenlijken van de droom van drie meisjes. Want Julia Ann uit de Filipijnen, Harriet uit Sierra Leone en Edna uit Colombia hebben een plan waarmee ze zichzelf en hun omgeving verder willen helpen. In de zesdelige MTV-serie 'Because I am a Girl' volgt de kijker de belevenissen van drie teams bij het opzetten van een droomproject: een jongerencentrum op de Filipijnen, een radioprogramma voor jongeren in Sierra Leone en een jongerentheater in Colombia.

En meer...

Jaarverslag 2009 verschijnt voorjaar 2010